

LÜBNAN HİZBULLAHI

Atiyyetullah el Lîbî

Allah yolunda vakfedilerek bilâbedel neşredilen
bu eserin maddi kazanç elde etmek amacıyla
basılması ve satılmasına izin verilmemektedir.

kubbe313.com

**LÜBNAN HİZBULLAH'I
VE
FİLİSTİN DAVASI**

Atıyyetullah el-Libî

KÜRESELKİTAP

Lübnan Hizbullah'ı ve Filistin Davası

Atıyyetullah el-Lîbi

İstanbul, 1434 / 2014

Küresel Kitap: 20

Bütün Eserleri: 3

Eserin Orijinal İsmi: **حزب الله اللبْنَانِي وَالْقَضِيَّةُ الْفِلِسْطِينِيَّةُ رَأْيُهُ كَاشِفَةٌ**

Hizbullâhi'l Lübnânî ve'l-Kazıyyetü'l Filistîniyye Rü'yetün Kâşife

Tercüme Eden: Selda BAYRAK

Editör: Osman AKYILDIZ

Tashih&Mizanpaj KÜRESEL KİTAP

Kapak: KÜRESEL KİTAP

Baskı&Cilt: STEP AJANS Matbaa Ltd. Şti. Göztepe Mah.
Bosna Cad. No: 11 Bağcılar/İstanbul

Tel: 0212 446 88 46

Sertifika No:12266

KÜRESEL KİTAP

Adres: Ali Kuşçu Mh. Nalbant Demir Sk. No:5/A Fatih/İSTANBUL

Tel&Faks: +90 212 523 55 78

Cep: +90 530 941 82 90

Web&E-Posta: www.kureselkitap.com • bilgi@kureselkitap.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	04
GİRİŞ	07
1. BÖLÜM	11
HER GRUBUN ZÂHİRİ VE BÂTINI VARDIR	
2. BÖLÜM	17
BÂTİNİLİĞİN AHVÂLİNİ ÖĞRENMENİN YOLLARI	
3. BÖLÜM	31
RÂFİZİLERİN ZÂHİRİ VE BÂTINI	
4. BÖLÜM	43
GERÇEKLER, KURUNTULAR VE DÜZELTMELER	
5. BÖLÜM	63
LÜBNAN HİZBULLAH'I	
SON SÖZ	81

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ÖNSÖZ

Bizleri İslâm'a, imâna ve sünnete hidayet eden, davetinin ehlin-den ve kelimesini yüceltmek amacıyla yolunda cihad eden mücahidlerden kılan Allah'a hamd olsun. Allah-u Teâlâ'dan bizlere hayırlı bir son ihsan etmesini, bizlere yolunda şehadeti nasip eylesini ve bu vesileyle bizden razı olmasını ve Cennet'teki derecelerimizi yükselterek bizleri nebilerle, sıddıklarla, şehidlerle ve salihlerle beraber kılmasını niyaz ediyoruz. Onlar ne de güzel arkadaştır! Allah'ın kulu, Rasûlü, dostu ve yarattıkları içinden seçtiği Peygamberimiz ve önderimiz Hazreti Muhammed'e, âline ve ashâbına ve onlara en güzel şekilde tâbi olan; dini önce kendileri uygulayıp sonra dünyaya taşıyan, tağuttan uzak durup, Allah'a dönen, tevhid ehli tâbiüne salat ve selam olsun.

"Sözü dinleyip de onun en güzeline uyanlar var ya, işte onlar Allah'ın hidayete erdirdiği kimselerdir. İşte onlar akıl sahiplerinin tâ kendileridir." (Zümer Sûresi, 18)

Talâiu Horasan dergisindeki kardeşlerimiz, benden, dergide yayınlamak üzere 'Hizbullah ve Hizbullah'ın Filistin meselesiyle ilişkisine' dair bir makâle yazmamı ve bu makâlenin Hicrî 1428 Safer ayının sonuna kadar hazır olmasını istediler. Allah'tan yardım dileyerek o makâleyi yazdım ve istenilen zamanda dergiye yolladım. Dergideki değerli kardeşlerim makâlemi gözden geçirdikten sonra bana yazımı biraz uzun bulduklarını ve bu uzun hâliyle dergide yayınlanmasının mümkün olmadığını, bölümler hâlinde yayınlanması durumunda ise -konunun bütünlüğü bozulacağından- okurlara sağlayacağı faydanın azalacağını söylediler. Özellikle derginin

savaş koşulları sebebiyle bazı aylarda geç yayınlandığı da göz önüne alındığında makâlemin okura etkin bir biçimde ulaşması pek de mümkün görünmüyordu. Bunun için de makâlemin kitap hâlinde yayınlanmasını önerdiler. Bu fikri ben de mantıklı buldum. Ve makâlemi uygun bir vakitte tekrar gözden geçirdim. Daha sonra da bir kopyasını, görüşlerini almak amacıyla bazı değerli kardeşlerime gönderdim. Allah onlardan razı olsun, makâleme ilişkin yorumlarından gerçekten çok faydalandım. Ve Allah-u Teâlâ'nın fazlı ile şimdi kitabımızın yayınlanma vakti geldi. Allah'tan (*azze ve celle*) bu kitabı okuruna faydalı kılmasını, yazarının hasenât mizanına yazmasını, kalpleri bu kitaptaki hakka ve hayra açmasını ve şayet kitapta düştüğümüz hatalar var ise, bu hataları bağışlamasını ve bizleri selîm bir akıl ve başarı ile rızıklandırmasını niyaz ediyoruz.

“Ben sadece gücüm yettiğince (sizi) düzeltmek istiyorum. Başarım ancak Allah'ın yardımı iledir. Ben sadece O'na tevekkül ettim ve sadece O'na yöneliyorum.” (Hûd Sûresi, 88)

Atıyyetullah

Cumâdi'l âhira 1429 - Haziran 2008

kureselkitap.com

GİRİŞ

« وَكَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ »

“Suçluların yolu da açığa çıksın diye âyetleri işte böyle ayrı ayrı açıklarız.”

(En'am Sûresi, 55)

Hizbullah olarak adlandırılan Râfîzî örgüt hakkında yazmak kolay değildir. Bu pek çok yazar ve araştırmacı için farklı bir tecrübedir. Örneğin, dünyadaki eski ve yeni bazı partiler, ayrılıkçı ve özgürlükçü hareketler veya Amerika, Fransa ve Çin'in Afrika pazarı üzerindeki rekabeti hakkında yazmak, kesinlikle çok daha kolay olurdu. Çünkü Lübnan Hizbullah'ı, "Bâtınîlik" ile dolu olan Râfîzî bir hiziptir. Öyleyse zâhiri ve bâtını vardır. Ve epeyce bir muamma, aldatmaca, çarpıtma, yalan dolan ve hile vardır!

Okuyucu, "bu bir önyargıdır" diyebilir, ancak şu bilinmektedir ki, bir yazarda önyargı olursa, o yazarın araştırması ilmî, doğru ve tarafsız bir araştırma olmaktan uzak olur.

Şunu hemen belirtmeliyim ki, benim buradaki amacım bu hizbin hakikatini ve cemaatini araştırmak değildir. Zirâ bu, hâlihazırda bizim kesin bir şekilde bildiğimiz ve bizler için gün gibi aşikâr olan bir konudur. Ben, burada bilmediği bir şeyi araştıran ve o şeyin hakikatini öğrenmek ve anlamak isteyen bir araştırmacı konumunda değilim. Zirâ biz onları zaten çok iyi biliyor ve tanıyoruz. Bu konuda bir sıkıntımız yok. Bunun baştan bilinmesini istiyorum. Bizim bu risâleyi yazmaktaki amacımız, Hizbullah'ın hakikatini Müslümanlara onları -bu hizbin tehlikesi ve büyük fesadı hususunda- iknâ edecek mantıklı yollarla ve akli delillerle göstermek, Hizbullah gerçeğini gözler önüne sermektir. Zirâ ben burada Allah-u Teâlâ'ya davet ediyorum. Allah'ın izniyle insanları basiret üzere hakka ve hayra davet etmeye çalışıyorum. Allah'tan başka güç ve kuvvet yoktur. Bu önsözü yazmaktaki amacım, okurlara "ilmî araştırmalarda tarafsızlık

şartı” sloganına aldanmamaları gerektiği hususunda bir tembihte bulunmaktadır. Çünkü gerçek şart; âdil olmak ve hakkı gözetmektir.

Lübnan Hizbullah'ı hakkında yazarken elbette onun Râfizi Şii grubundan, akidesinin dayanağı olan büyük devlet İran'dan ve dolayısıyla Humeyni'nin Şii devriminden, bu devrimin uzantılarından ve hedeflerinin hakikatinden de söz etmek gerekir. Zirâ okurların bu hizbi, gerçekte olduğu gibi tasavvur edebilmeleri için, -bu hizbin- gerçekçi bir şekilde ele alınması gerekir. Lübnan Hizbullah'ı, İran devletinin liderleri olan Râfizilerin bir icadından başka bir şey değildir. Bunda hiç şüphe yoktur. Bu konuya da açıklık getireceğiz.

kureselkitap.com

1. BÖLÜM

HER GRUBUN
ZÂHİRİ VE BÂTINI VARDIR

Râfızî Şiiler, açık ve net bir şekilde dinimiz ve mezhebimiz şudur deseler, bunu yalansızca ve dürüstçe, korkmadan ilân etseler ve bunun neticelerini de cesaretle yüklenselerdi ... Meselâ -onlara göre parmakla sayılacak kadarı müstesna olmak üzere- Ebu Bekir, Ömer, Osman ve diğer sahabelerin (*radıyallâhu anhum*) kâfir olduklarına inandıklarını, müminlerin annesi Aişe (*radıyallâhu anhâ*) annemizi karaladıklarını ve onu Allah'ın kendisini masum kıldığı bir şey ile suçladıklarını açıkça ifade etselerdi ... Günümüzde Müslümanların elinde bulunan Kur'ân-ı Kerim'in sahabeler tarafından değiştirilip, tahrif edilmiş olduğuna, Allah'ın, peygamberi Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e indirdiği gerçek Kur'ân'ın ise bugün sadece günahsız ve gâib imamları (serdapta kaybolan Mehdi)'de mevcut olduğuna¹ inandıklarını dürüstlikle beyan etselerdi ... Buna benzer diğer inançlarını da açıkça ve cesaretle ilan etselerdi ... Râfıziler tüm bunları yapsalardı, biz de Müslümanlar olarak sapık dinlere ve inançlara karşı nasıl muamele ediyorsak onlara da öyle muamele eder, hak ettikleri nazârî itikadî hükmü ve -Allah'ın, benzerleri hakkında verdiği hükmün gereği olan- amelî siyasi tasarrufu uygulardık.

1 Bu sözün, bazı âlimleri tarafından söylenmiş, terk edilmiş bir söz olduğunu ve Şii-lerin bin yıldır, elimizdeki Kur'ân'ın tahrif edilmemiş olduğu inancını taşıdıklarını iddia ederlerse onlara şu sorular yöneltilir: Peki bu sözü söyleyen ve mezhebinizin en önemli kitaplarının bazılarında yazan o âlimleriniz -ki yüzyıllar boyunca bu mezhebin en büyük âlimlerinden sayılmaktadırlar- hakkındaki düşünceniz nedir? Onların kâfir olduklarına mı inanıyorsunuz? Ya da en azından ağızlarından sadır olan bu ifâdelerin, milletten (dinden) çıkaran bir küfür olduğunu düşünüyor musunuz? Veyahut da -size göre kabul gören bir söz olmasa da- ehemmiyeti/anlamı olan muteber bir söz müdür? Ya da sizde kabul gören bir söz (inanış) olup da 'ikinci başlık'a (yani menfaate) itimaden politik bir amaç için terk ettiğiniz bir söz müdür? İşte bu sorulara verdikleri yanıtlar, çelişkilerini ve tutarsızlıklarını ortaya koyar.

Ancak sorun şu ki Râfîzîler, hiçbir şeyi açıkça ifade etmiyorlar. Kendilerine sorular da sorsanız, onlarla diyaloga da girseniz, onlardan ele avuca gelecek hiçbir şey öğrenmeniz mümkün değildir. Böyle bir şeyi uman hayâl kırıklığına uğrar. Cevaplarının zâhirine itimat eden ise gaflete düşmüş bir saftır ve böyle biri insanlara imam olmaz!.. Zirâ bu insanların (Râfîzîlerin) bir zâhiri, bir de bîatını vardır. Ve zâhirlerini karşısındaki muhatabın türüne göre farklı farklı şekillerde göstermektedirler. Ancak hakikatleri, 'bîatın'larında gizlidir. Bunun için, -bir şeyin bîatını ile zâhiri farklılık gösterdiğinde, o şeyin bîatına ve hakikatine ulaşmada kullanılan deliller ile- bîatlarının bilgisine ulaşılması gerekir.

Bilinmektedir ki, insanlar hakkında zâhirlerine göre hüküm vermek asıl olanıdır. Zirâ bize görünen ve bildiğimiz, zâhirdir. Bîatının ise bilinmesi mümkün değildir. Genellikle asıl olan budur. Ancak deliller, zâhire ters düşen (zâhirle farklılık gösteren) bir bîata delalet ediyorsa, işte o vakit itimat edilmesi gereken bîattır. Çünkü bîatın, insanın ve şeyin hakikatidir. O vakit zâhir, yalan ve yapmacık olur. Bu da şeriatte nifak ve zındıklık olarak isimlendirilir.

Bu anlamda, bu millette çok fazla 'bîatnîlik' vardır. Zirâ bîatnîliğin iki mânâsı vardır. Birinci mânâsı; şeriatın birbirinden farklı bir zâhiri ve bir bîatını olduğuna inanmaktır. Ve buna göre zâhir, sıradan halk için, bîatın ise örneğin buna inanan o kişi içindir. İkinci mânâsı ise zâhirin aksini gizlemektir ki bu da nifakın türlerindedir. Burada anlatmak istediğimiz de budur.

Râfîzîler, dinlerinin en büyük ve en önemli ilkelerinden biri olarak kabul ettikleri 'takiyye' ilkesinin (bu akidenin ilk zındıkları tarafından en önemli ilke kılınmıştır) ardına gizlenmektedirler. Onlardaki bu 'takiyye' mefhumunun İslâm şeriatındaki adı ise 'açık yalan ve nifak'tır. Başka bir şey değildir. Onların takiyyesi ile İslâm şeriatında caiz olan ve Allah-u Teâlâ'nın şu kavlinde de zikredilen takiyye arasında dağlar kadar fark vardır:

-*"Mü'minler, mü'minleri bırakıp kâfirleri dost edinmesin. Kim böyle yaparsa Allah ile bir ilişiği kalmaz. Ancak onlardan (gelebilecek tehlikeden) korunmanız başkadır. Allah asıl sizi kendisine karşı dikkatli olmanız hakkında uyarmaktadır. Çünkü dönüş Allah'adır."*
(Âl-i İmran Sûresi, 28)

Yani caiz olan takiyyeye göre, zayıf mümin, -dinini izhar edemeyeceği bir durumda ise- kendisine galip gelen ve gücünden korktuğu kâfire karşı (ondan gelebilecek tehlike ve şerden korunmak için) muvafakatini gösterebilir, susabilir, politik davranabilir ya da dost görünebilir. Tâ ki zayıf durumundan kurtulup, güçlü duruma gelene kadar... Öyleyse bu bir zorunluluk hâli veya ona yakın bir durumdur. Ve nitekim bu (yani Allah-u Teâlâ'nın mubah kıldığı takiyye), Râfîzîlerin takiyyesinden tamamen farklı bir şeriattir. İkiisi arasındaki fark, imân ile nifak arasındaki fark gibidir. Allah'tan afiyet diliyoruz.

Dolayısıyla, imâmî-Râfîzî Şia, bugün aslında bâtinîliktir!.. Zirâ bu milletin, izhar ettiğinden başka, açığa vurmayıp gizlediği birçok inancı, düşüncesi, hedefi, kavrayışı, duygusu, sevgisi ve nefreti vardır. Burada esas olarak kastedilen, bu mezhep adına konuşan sınıftır ki bu sınıf; din, devlet, siyaset, fikir, davet ve kültür adamlarını ve birçok mütedeyyini kapsamaktadır. Bu (imâmî-Râfîzî Şiilerin bâtinî oldukları gerçeği); İslâm ehli, nebevî sünnet ehli ve Peygamberimiz Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e ve ashabına tâbi olanlar olarak bizlerin görüşüne göre -özellikle de onları bilen, tanıyan ve hakikatlerini araştırıp öğrenenlerin nazarında- kesin bir gerçektir. Ve kim bu gerçekten şüphe eder ve bu milletin söylediklerinin ve izhar ettiklerinin doğru olduğunu zannederse, işte o kimse yanılmış ve aldanmıştır. Ve o kişi ile başka bir şekilde konuşulmalıdır. İtimat edilen temel kitapları, şeyhlerinin ve imamlarının fetvaları, sonra ülkelerindeki ve nüfuz ettikleri yerlerdeki gerçeklikleri, eski ve yeni tarihleri ve tüm bu kitap, fetva ve tarihlerindeki çelişkileri, iftiraları, karalamaları ve -basiret sahibi herkesin görebileceği- ilmî ve amelî

fesatları gösterilmek suretiyle bunların hakikati hususunda bilgilendirilmelidir.²

Onun için İslâm'a ve sünnete bağlı olan bazı âlim ve düşünürlerin, Şiiiliğin ve Sünniliğin İslâm'ın iki mezhebi olduğunu savunmaları, bu iki mezhebin 'takrib'ine (birbirine yakınlaştırılmasına) davet etmeleri çok büyük bir aldatmadır. Allah'ın dinini ifsad etmek ve insanları saptırmaktır. Bunu yapanlar, kıyamet gününde sorguya çekilecektir. *"Onların (yalan) şahitlikleri yazılacak ve sorgulanacaklardır."* (Zuhrûf Sûresi, 19)

Söz konusu âlim ve düşünürlerin yapabileceği en faydalı şey, Râfızilerin hakikatini ve sünnet ehline yaptıkları iğrençlikleri ve zulmü öğrenmeleridir.

Müslümanlar ve özellikle de Allah yolunda savaşan mücahidler için en faydalı ve hayırlı olanı ise onlardan uzak durmaktır!

2 Bu kitapçığı kaleme almaktaki amacım, tüm bunları onların kitaplarından şerh etmek değildir. Zirâ bu başka bir alandır. Ve pek çokları tarafından çokça yazılmış ve açıklanmıştır. Râfızilerin dininin sahteliğini ve ne kadar tehlikeli olduklarını açıklamakla meşgul olanlardan Allah razı olsun. Benim buradaki amacım, Râfızilerin hakikatinin anlaşılmasında izlenecek esaslara genel olarak işaret etmektir.

kureselkitap.com

2. BÖLÜM

BÂTINÎLİĞİN
AHVÂLİNİ ÖĞRENMENİN YOLLARI

Râfızîlerin bir zâhiri bir de bâtını olduğu sabitleştiğine ve önemli olanın, -ikrah hâli dışında bâtına ters düşen bir zâhir değil-, bâtın olduğu tüm akıl ve basiret sahipleri tarafından bilindiğine göre, bu milletin iç yüzünün öğrenilmesi gerekmektedir. Peki, bu milletin bâtını ve hakikatini öğrenmenin yolları nelerdir?

Cevap şudur: İnsanların bâtınlarını ve hakikatlerini bilmenin birçok yolu vardır. Bu yollardan bazıları; onlarla sosyal ilişkiler kurmak, onlarla birlikte yaşamak, alışkanlıklarını, davranışlarını, hâllerini ve yaşantılarını öğrenmek için onlarla genellikle uzun bir zaman geçirmektir. Böylece onlarla yakın ilişki kuran kişi, onların sevdiği ve nefret ettiği şeyleri, onları mutlu eden ve üzen şeyleri, neyi yüceltip neden hoşlanmadıklarını, hangi seçeneğe meylettiklerini, hüküm ve tasarruflarında nereden yola çıkarak hareket ettiklerini, -çeşitli münasebetlerle yaptıkları konuşmaların, sergiledikleri eylem ve davranışların sürekli olarak ispat ettiği- tasavvur ve inançlarını öğrenme imkânı bulur. Bu, birinci yoldur. Ve bu yol, iki grup insan içindir. Yani bu yol iki şekilde gerçekleşebilir. Ya İslâm ve Sünnet ehlinde olup, -birçok ülkede Şii ve Sünnîlerin birbirine karışmış bir hâlde yaşaması durumunda olduğu gibi- çeşitli nedenlerle Şii-lerin arasına karışıp onlarla bir arada yaşamış olan kişi... Ya da aslında onlardan olup, onlarla aynı inancı taşıyan; ancak daha sonra Allah'ın (*azze ve celle*) rahmetinin kendisine ulaşması ve Allah'ın kendisini İslâm'a ve sünnete tâbi olmaya hidayet etmesi neticesinde bâtil inancından tövbe edip, Peygamberimiz Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in getirdiği ve ashabının (*rıdvânullâhi aleyhim*) bildirdiği hak dini İslâm'a iltizam eden kişi...

Bu iki yol da gerçekte vukû bulmaktadır ve ikisinin de pek çok örneği vardır. Ancak ikincisi (yani aslında Şii olup da sonradan Allah'ın hidayet ihsan etmesi ile Sünnî olmuş kişi), bu milletin ilimlerini ve kitaplarını okumuş; dinlerini, mezheplerini, inançlarını ve düşüncelerini gerçek anlamda öğrenmiş ve sonrasında Allah'ın kendisine hak yolu gösterdiği bir âlim ise, diğerinden daha nadir, daha değerli, daha önemli ve daha güçlüdür. *Kesru's Sanem* adlı kitabın yazarı Ayetullah el-Berkaî eş-Şîrâzî (*rahimehullah*) -ki kendisi Şii âlimlerden biriydi- ve *Lillâhi Sümme li't-Târîh* adlı eserin sahibi Hüseyin el-Müsevî, bunun günümüzdeki örneklerindedir.

Râfızîlerin ve Bâtınîlerin hakikatini ve ahvâlinin iç yüzünü öğrenmenin bir diğer yolu da, yayınlamadıkları, ifşa etmedikleri ve kendilerinden başka kimsede mevcut olmayan birtakım kitap ve belgelerin ele geçirilmesidir. Müslümanların kendilerine galip geldiği bazı savaşlarda olduğu gibi... Bu durum -her ne kadar Şia'nın en sapık fırkaları olan Bâtınî fırkaların bazıları ile yaşanmış olsa da pek çok kez vukû bulmuştur. İmam İbnu'l Vezir (*rahimehullah*), bunun bir örneğini kıymetli eseri *Îsâru'l-Hak ale'l-Halk* adlı kitabının birinci cildinin 126. sayfasında şöyle zikretmiştir:

- "İkinci konu ise, -sadece kelâm ehlinde bazılarını, onların dahi üzerinde ittifak etmedikleri kâideler hususunda taklit etmek adına-, nasları ve nasların zâhir anlamlarını reddetmek suretiyle dinde eksiltmeler yapmaları ve (nasların) hakikatlerini, -tevilin gerekliliğinin sabit olduğuna delalet eden kesin bir delil olmaksızın-, mecaza dönüştürmeleridir. Daha da kötüsü, Bâtınî Karmatiyye fırkasının, Esmâu'l Hüsnâ'yı yorumlamada izlediği yol ve Esmâu'l Hüsnâ'yı -Allah'ı bu isimlerden tenzih etmek ve bu şekilde tevhide ulaşmak adına- inkâr etmesi ve Allah'ın bu isimlerle isimlendirilmesinin, teşbihi gerektirdiğini iddia etmesidir. Hatta bu hususta o kadar aşırı gitmiş ve abartmışlardır ki, "Allah vardır ya da yoktur denilemez" demişler, hatta Allah'ın kelimelerle ifade edilemeyeceğini söylemişlerdir. Ve Esmâu'l Hüsnâ'yı şu şekilde tevil etmişlerdir: "Esmâu'l

Hüsnâ ile murad edilen imam'uz zaman'dır (zamanın imamı) ki o da Allah olarak adlandırılır ve 'Lâ ilâhe illallah' ile murad edilendir." Bu (tevelleri veya haklarındaki bu bilgi) pek çok yerde sıkça geçmektedir. Ben de bunu, ellerindeki, kütüphanelerindeki ve zorla girilen ya da uzun bir kuşatmadan sonra açılan müstahkem yerlerinde ele geçirilen ve bir kısmı da gizli mekânlarında bulunan sayısız kitaplarından öğrenenlerden biriyim."

Şeyhu'l İslâm İbn Teymiye (*rahimehullah*), Kesrivan dağının fethi münasebetiyle Kral Nasır'a gönderdiği kutlama mesajında -Mecmû'u'l-Fetâvâ, Cilt 28'de geçmektedir- şu sözlere yer verdi:

- "Davetçi Ahmed ibnu Teymiye'den, -Allah'ın, devletinde dini destekleyip güçlendiren, mümin kullarını şerefendirip; kâfirleri, münafıkları ve dinden çıkmış haricileri bastıran-, Müslümanların sultanına... İslâm askerleri Mısır topraklarından çıktıktan sonra sözü edilen dağın ehli, rezil rüsva oldu. Ve Allah, sultanın gelişi ile İslâm'ı o büyük zafere erdirdiğinde ise içlerini adeta bir matem kapladı. Daha da önemlisi bu tâife, Cengiz Han'ın İslâm ülkelerine sefere çıkmasının, Hülagü'nün Bağdat'ı istila edip, Halep'e gelmesinin ve Salihyye semtini zorla ele geçirmesinin ve İslâm'a ve ehline yönelik daha pek çok düşmanlığın en büyük sebeplerinden biri olmuştur. Çünkü onların görüşüne göre sapıklıkları hususunda kendileri ile hem fikir olmayan mürteddir, kâfirdir. Fukka'nın (arpadan elde edilen içecek) helal olduğunu düşünen onlara göre kâfirdir. Mest (huff) üzerine mesh eden onlara göre kâfirdir. Mut'a nikâhını haram kılan kâfirdir. Ebu Bekir'i, Ömer'i, Osman'ı ve diğer sahabe-leri (*radıyallâh-u anhum*) seven ve onlar için, "Allah onlardan razı olsun" diyen kâfirdir. Gelişini beledikleri, 400 sene önce, (iki, üç veya beş yaşında iken Samarra'da serdaba girdiğini, her şeyi bildiğini ve Allah'ın yeryüzü ehline hücceti olduğunu -ki bunun kesinlikle aslı yoktur ve beledikleri bu mehdi asla var olmamıştır-) iddia ettikleri "el mehdiyyü'l muntazar / beklenen Mehdi"ye inanmayan kâfirdir. Ve yine onlara göre, "Allah ahirette görülecek", "Allah gerçekten

Kur’ân ile konuşmuştur” ve “Allah, semâvâtın üstündedir” diyen kâfirdir. Kaza ve kadere inanan, “Allah dilediğini hidayete erdirir, dilediğini saptırır”, “Allah, kullarının kalplerini çevirir” ve “Allah, her şeyin yaratıcısıdır” diyen kâfirdir. Allah’ın, -kitabında ve Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in diliyle bildirdiği- isimlerinin ve sıfatlarının gerçekliğine inanan kâfirdir... Bu, imamlarının -Ûd oğulları gibi- onlara öğrettikleri inançtır. Kesrivan dağı ehlinin şeyhleri olan Ûd oğulları, onlara (dağın ehline) Müslümanlar ile savaşmalarını emrediyor ve bu tür konularda onlara fetvalar veriyordu. İbnu’l Ûd ve başkaları tarafından yazılmış birtakım kitaplar, Müslümanların eline geçmiştir. Bu kitaplarda, bu bahsettiklerimiz ve çok daha önemlisi mevcuttur. Öyle ki, bu kitaplarda, dağın ehlini eğiten ve onlara emirler verenlerin kendileri olduğunu itiraf etmektedirler; ancak bu itiraflarına rağmen takiyye ve nifak izhar etmektedirler. Ve paralar sarf ederek insanlara yaklaşmaktadırlar. İşte bu dağlıların âdeti böyledir. Nitekim nifak izhar etmelerinden ve kendilerine yönelenlere rüşvet vermelerinden dolayı dağlarında yaşayabilmişlerdir.”

Râfızilerin hakikatini ve ahvâlinin bâtınını (iç yüzünü) öğrenmenin yollarından biri de, -ki Müslümanların geneli için en önemli ve en açık yol kesinlikle budur-, itimat edilen kitaplarındaki sözlerini öğrenmek, inanç, telâkki, ahkam ve benzeri konularda izledikleri yol ve menheçleri öğrenmek, söz ve menheçlerindeki dini değiştirmeleri, açık yalanları, tevhide aykırılığı, selim akıl ve fitratın hükümleri ile çatışmayı idrak etmek ve büyük dinî ve siyâsî meselelere ilişkin tutumlarını, tutumlarındaki çelişkileri ve bu tutumlarının arkasında yatan sebep ve amaçları öğrenmektir. Şimdi herkesin anlayacağı basit örnekler vereceğim.

İlk olarak İslâm dininin temeli olan tevhid konusunu ele alalım. Her Müslüman bilir ki, Allah-u Teâlâ, Rasûlü Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’i, halis bir tevhid ile göndermiştir -ki o da yalnızca Allah-u Teâlâ’ya ibadet etmek ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmamaktır- ve tevhidin korunması ve yüceltilmesi için şirkin, küçük büyük

her türlüünü yasaklamış ve şirke götüren tüm vesilelerin önünün kesilmesini emretmiştir.

Bugünse bütün ülkelerdeki Râfızî Şii'lere bir bakın... Bu tevhidi görebilecek misiniz?

Aslında onlara bakanın görebileceği tek şey sadece birtakım slogan ve başlıklardır. 'Lâ ilâhe illallah' demelerine rağmen Allah'a şirk koşmayı âdet hâline getirmişlerdir. Sıkıntılı ve zor zamanlarında Allah'tan başkasına dua etmekte, ehl-i beyt imamlarından yardım istemektedirler. Buna benzer başka açık şirkleri de söz konusudur.

Aynı şekilde Allah Rasûlü Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*), kabirlerin tazim edilmesini, kabirler üzerine bina yapılmasını, kabirlerin bayram yeri edinilmesini ve de kabirlerde ve kabirlere doğru namaz kılınmasını yasaklamıştır. Oysa onlar, yasaklanmış tüm bu şeyleri ve çok daha fazlasını yapmaktadırlar!

Allah Rasûlü Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*), resim ve heykelleri ve bunların yüceltilmesini de yasaklamıştır. Ancak onlar, bunu da yapmakta; resim ve heykelleri, kültürünü ve ayinlerini tazim etmektedirler!..

Müslüman, Râfızîlerin akidelerinin bütününe bakmalıdır. Okuma yazma bilmeyen, hiçbir ilim almamış sıradan bir Müslüman dahi, bu milletin akidesinin bir grup hurafeden, yalandan, aklî çelişkilerden, imamlarına aşırı derecede bağlanmalarından ve kendilerini -Yüce Allah'a karşı takvalı olmak ve O'nu tevhid etmek esasına göre değil-, soy sop esasına göre yüceltmelerinden ibaret olduğunu bilir.

Sıradan her Müslüman bilir ki bu, Peygamberimiz Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in getirdiğinden başka bir şey (din) dir.

Yine her Müslüman bilir ki, Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*), ölünün arkasından dövünerek ağlamayı yasaklamış ve insanları bu davranıştan uzaklaştırmak ve sakındırmak için, bu davranışı ‘cahillerlik ve cahiliye âdeti’ olarak nitelemiştir. Bu milletin dininde ise ağıt yakmak, matem merasimleri düzenlemek ve bunları sonsuza dek tazim etmek çok önemli bir yer tutmaktadır. Yıl boyunca belirli günlerde düzenledikleri bayramlarda ve çeşitli münasebetlerde ağıtlar yakarlar, -sözde- duydukları hüznü gösterirler, ağlarlar ve siyahlara bürünürler. Ve bu yaptıklarının en iyi amellerinden biri olduğuna inanırlar. Ve bu münasebetlerde -onların dışında her sıradan Müslüman’ın, Peygamberimiz Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) tarafından yasaklandığını bildiği- yasak işler ve ameller yaparlar!

Allah-u Teâlâ, Rasûlü Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’i bu din için el velâ ve’l berâ ile göndermiştir. Ki o da âlemlerin Rabbi olan Allah’ı tevhid etmektir. El velâ ve’l berâ, ‘lâ ilâhe illallah’ kelimesinin bir gereği ve ayrılmaz bir şartıdır. Bu millet ise, Allah’ı tevhid için değil, kendi istekleri ve meyilleri doğrultusunda ve de yalnızca kendilerine intisab veya yakınlık hususunu gözetmek suretiyle dost ve düşman edinmektedirler. Bu, onların sîretlerini araştıranlar tarafından bilinen bir gerçektir. Hulûliyye ve İttihadiyye mezheplerine mensup zındıkları veya İslâm’a ve sünnet ehline intisap ettikleri hâlde Allah’ın dinine küfreden filozofları nasıl da yücelttiklerine bir bakın... Örneğin, El Hallac’ı, İbni Arabî’yi, İbni Sina’yı, Farabî’yi vb. yüceltmektedirler. Örneğin Humeynî, İbni Arabî’yi tazim etmekte ve onu bir imam olarak kabul etmektedir. Ve bunu, kitaplarında ve hutbelerinde birden fazla kez ifade etmiştir. Oysa bilinmektedir ki, İbni Arabî Şii değildir. Sünnete müntesiptir; Ebu Bekir, Ömer, Osman ve diğer sahabelere (*radiyallah-u anhum*) velâ (dostluk) göstermektedir. Ancak bir Hulûliyyeci olması sebebiyle Humeynî’nin ve akidesinin otoritelerinin övgüsüne ve tazimine nâil olmuştur! Şimdi ise realitelerinde, zındıklığı maruf olan, sünnete müntesip zındık ile Allah’ın dini üzerinde dosdoğru olan salih Müslüman’ı birbirinden ayırt etmemektedirler. Bununla birlikte genellikle zındığı tercih

edip onu dost edinmekte ve sevmektedirler. Râfızîler, her nerede zındık varsa, onları sevmekte ve dost edinmektedirler. Bu, bilinen ve görünen bir gerçektir!

Dinden dönmüş, zalim ve zındık hükümdarlarla ilişkileri ise tüm insanlar tarafından bilinmektedir. Örneğin, Suriye lideri Beşşar Esed'e ve diğer mürted zalim hükümdarlara gösterdikleri dostluk, sadakat ve sevgiye bakın... Hâli hazırdaki çıkarları, kiminle dost olmayı gerektiriyorsa, -dini ve tevhidi dikkate almaksızın!- onunla dost olmaktadırlar.

Râfızîlerin, Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in sahabelerinden (*radiyallâhu anhum*) (çok azı istisna ki bu hususta ihtilafa düşmüşlerdir; dört veya on üç sahabe hariç denmiştir) nefret ettikleri, onlar hakkında su'î zanda buldukları, onlara dil uzatarak küftedikleri, onları kâfir, münafık, fasık ve hain gibi sıfatlarla karaladıkları tüm Müslümanlar tarafından bilinmektedir. Oysa sahabeyi (*radiyallâhu anhum*) tanıyan; siyer, tarih, biyografi, tefsir ve hadis kitaplarından ve Kur'ân-ı Kerim'den, onların hayat hikâyelerini okuyan her Müslüman; sahabelerin Allah'ın yarattıklarının en hayırlılarından olduklarını, takvada, ilimde, fıkhıta, Allah yolunda cihadda ve diğer tüm faziletli amellerde kemale erdiklerini, 'lâ ilâhe illallah' diyerek ülkeleri fethettiklerini, Allah'ın dinini yaydıklarını, Allah yolunda kendilerini feda ettiklerini, Allah yolunda hicret ve cihad ettiklerini, bizzat Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in terbiyesinde yetiştiklerini, Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile birlikte yaşayıp, birlikte hicret ve cihad ettiklerini ve onların arasında vahiy indiğini bilir. Dolayısıyla akıl ve basiret sahibi bir insan, sahabeler hakkında, 'iki elin parmaklarını geçmeyecek kadarı istisna olmak üzere sahabelerin tümü mürtedir, haindir, Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in vefatından hemen sonra Allah'ın dinini ve akideyi değiştirmiş ve tahrif etmişlerdir' denmesini nasıl kabul edebilir? Bu, Nebî (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e, dine ve taşdıkları Kur'ân'a yönelik açık bir saldırı ve karalama değil de nedir?

Dolayısıyla Râfizîler, Kur'an'a güvenmezler ve gerçek mânâda inanmazlar. Öyle ki ileri gelen âlimlerinden büyük bir grup, tarih boyunca Kur'an'ın sahabe tarafından tahrif ve tebdil edilip gizlendiğini yazmıştır. Allah'ım, bizler bu bâtil inançtan berîyiz!

Bugün büyük âlimlerinin katında mukarrar olan bu inancın (itikadın) sorumluluğundan ne kadar kurtulmaya çalışırlarsa çalışsınlar, bunu yapamayacaklar ve akli olan her sıradan Müslüman, onların ne denli bocaladıklarını, yalanlarını, dini ne kadar tahrif ettiklerini ve gerçekte Kur'an'a inanmadıklarını ve güvenmediklerini açık bir şekilde görecektir.

Kur'an'a verdikleri önem, zikredilmeyecek kadar azdır. Son yıllarda Kur'an'a sözde önem verdiklerini göstermek amacıyla Kur'an-ı Kerim ezber yarışmaları ve Kur'an üzerine çeşitli programlar düzenlemelerinin sebebi ise, Ehl-i Sünnet'in kendilerine yönelttiği "Kur'an'a inanmıyorlar ve önem vermiyorlar" şeklindeki ithamlardan kurtulmaya çalışmak istemeleridir.

Kur'an'a önem vermedikleri gibi, müminlerin annesi Âişe annemizi (*radıyallâhu anhâ*) ve diğer annelerimizi de karalamaktadırlar. Oysa ki okuma yazma bilmeyen veya hiçbir ilmi olmayan sıradan bir Müslüman dahi temiz ve selîm fitratı, selametli kalbi ve sıhhatli akli ile, onların bu yaptıklarının Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e, onun şerefine ve tertemiz namusuna yönelik büyük bir saldırı ve karalamadan başka bir şey olmadığını, dahası Kur'an'ı yalanlamak ve tarih ve siyerden kesin bir şekilde bilinen gerçeklere muhalefet etmek olduğunu bilir.

Hız. Ali'nin ehli beyt ile ve Ebu Bekir ve Ömer başta olmak üzere diğer sahabelerle (*Allah hepsinden razı olsun*), ilişkisinin keyfiyetini araştıran her Müslüman, -ki bu konu tarih, siyer ve biyografi kitaplarında yazılmış, dillerde meşhur olmuş ve nesilden nesile aktarılmıştır-, aralarındaki ilişkinin kardeşlik, sevgi ve imân dostluğu üzerine

kurulu bir ilişki olduğunu, aynı şekilde, Hz. Ali'nin, erkek çocuklarına Ebu Bekir, Ömer ve Osman isimlerini verdiğini ve oğlu Hz. Hüseyin'in de (*Allah hepsinden razı olsun*) aynısını yaptığını, bunun yanı sıra ehl-i beyt ile sahabe -özellikle de Ebu Bekir ve Ömer (*radiyallâhu anhum*)- arasında akrabalık ve rahmet bağı bulunduğunu görür. Ancak tüm bunlara rağmen Râfizîlerin -Hz. Ali'ye ve ehl-i beytine velâ gösterdiklerini savunmalarına rağmen-, Hz. Ali ile diğer sahabelerin arasını ayırdıklarını, Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in diğer ashabına lanet ettiklerini, onlardan nefret ettiklerini, -sapıklıklarının sarhoşluğu içinde Hz. Ali'nin aslan cesaretine sahip olduğu ve erkekliğin, şeref ve kemallığın adresi olduğu gerçeğinden gafil olarak!- Hz. Ali'nin sahabe tarafından zulme uğradığını, zorlandığını, hakkının zorla elinden alındığını iddia etmek suretiyle Hz. Ali ve ehl-i beyti hakkında yalanlar uydurduklarını görüyoruz.

Benzer şekilde Hz. Ali'nin, Hz. Ebu Bekir'e ve sonrasında Hz. Ömer'e (*Allah hepsinden razı olsun*) biatı, Müslümanların oluşturduğu şûranın, Hz. Osman'ın kendisine ve Müslümanlara imam (halife) seçilmesini öngören hükmünü kabullenmesi, kızını -Râfizîlerin, kâfirlerin kâfiri olarak gördükleri (biz bu kötü sözden Allah'a sığınıyoruz!)- Hz. Ömer (*radiyallâhu anhu*) ile evlendirmesi hususlarında da aynı şey söyleniyor. Peki, Hz. Ali, tüm bunları yaparken de mi sahabe tarafından zorlandı? Tüm bunları, mecbur bırakıldığı, korktuğu ya da yenildiği için iradesi dışında mı yaptı? Bu söyledikleri, aptallık değil midir? Hz. Ali'nin erdemliliğini hatta erkekliğini karalamak değil midir? Allah'tan afiyet ve selamet dileriz ve aşırılıktan O'na sığınırız.

Aynı şey Hz. Hasan (*radiyallâhu anhu*)'nun, Müslümanlar arasında sulhu seçmesi ve Hz. Muaviye (*radiyallâhu anhu*)'ya biat etmesi hususunda da geçerlidir. Ki Hz. Hasan (*radiyallâhu anhu*) da onlara göre maaşum imamların ikincisidir.

Tüm bunlar, doğruluğunda şüphe olmayan tarihî olaylara örneklerdir. Ve bu tarihî gerçeklerin inkâr edilmesi safsatadır. Hz. Ali'nin, oğlunun ve ehl-i beytinin (*Allah hepsinden razı olsun*) bu olaylarda zorlandığının söylenmesi akıl sahipleri tarafından kabul edilemez bir şeydir. Nitekim tarih okuyan herkes bu olayların detaylarının ve bu olayları çevreleyen koşulların, iddia edilen zorlamanın tamamen asılsız olduğunu ispat ettiğini bilir.

Sıradan bir Müslüman, “nerede Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in sîreti, sünneti, bize öğrettikleri, Kur’ân’ı tefsiri ve her biri birer ilim, hikmet ve teşri’ olan hadisleri” (*O, nefis arzusu ile konuşmaz. (Size okuduğu) Kur’ân ancak kendisine bildirilen bir vahiydir*) diye sorsa, Şiâ’da bunlardan neredeyse hiç bahsedilmediğini görür. Hani Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in gazveleri, Allah yolunda yaptığı cihadı, hicreti, seferleri? Hani Bedir, Uhud, Hendek, Hudeybiye, Hayber gazveleri, hani Mekke’nin fethi, Huneyn, Tebük, Mu’te ve diğerleri? Râfîzîler’de tüm bunların zikri neredeyse hiç geçmez. Bunun sebebi ise, hakkı arayan fitratı selim ve âkil olan herkes için âşikârdır. Onlara göre çok azı istisna olmak üzere sahabelerin tümü hâin, kâfir, münafık veya fasık ise, gazvelerden ve Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in hayatından nasıl söz edebilirler ki? Nebî (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in sîreti ve gazveleri, kendisinin ve ashabının (*radiyallâhu anhum*) sîretinden ibaret iken ve bu gazveler ve güzel sîret, sahabenin (*radiyallâhu anhum*) onur, şeref, izzet ve kemalin adresi olduğunu gösteren örneklerle dolu iken bu gazvelerden ve sîret-i Nebevî’den nasıl söz edebilirler ki?

Siyasî alandaki çelişkileri de açık bir şekilde görülmektedir. Öyle ki, “İslâm, İslâmî vahdet ve Şii-Sünnî ayrımına hayır” sloganları attıkları hâlde, İslâm’ın tevhid ehli evladlarına karşı, mürted zalim hükümdarlara yardım ettiklerini görmekteyiz. Özellikle de o zalim hükümdar kendilerinin müttefiki ise ve o hükümdarın güçlenmesi kendi çıkarlarına da hizmet ediyorsa...

Buna örnek olarak, Suriye’de Hafız Esed döneminde Hama’da Müslümanların katledilmesi olayını gösterebiliriz. Humeynî’nin askerlerinin menfur Hama katliamına iştirak ettiği herkesin malûmu olmuştur. Aynı şekilde Lübnan’da da benzer şeyler yaşanmıştır. Irak’ta Râfîzî dostlarının hâkimiyetindeki Irak hükümetine verdikleri destek, bugün Irak’ta dostları olan Mehdi ordusu ve benzerleri tarafından Sünnet Ehli’ne yapılan katliamlara karşı suskunlukları, Emel Hareketi’nin ve hatta Hizbullah’ın geçen yüzyılın 80’li yıllarının ortasında, sonunda ve hatta sonrasında Lübnan’daki Filistinlilere ve Ehl-i Sünnet’e yaptığı katliamlar karşısındaki tutumları ve daha pek çok örnek sayılabilir... Bazı istisnâ hâllerde İslâmî hareketleri destekliyor görünmektedirler. Bunun da açıklaması, belirli siyasî dengelerde ve -ileride değineceğimiz- politik amaçlarında gizlidir.

Siyasî alandaki en büyük çelişkilerinden biri de, Afganistan ve Irak savaşlarında, bir şekilde Amerika ile suç ortaklığı yapmalarındır. Bu, içinde bulunduğumuz yüzyılda yaptıkları en büyük rezilliktir. Tek bir otoriteleri dahi Afganistan veya Irak’ta Amerikalılara karşı cihadın vacip olduğu yönünde fetva vermemiştir. Bunun yanı sıra Afganistan ve Irak’taki iki işbirlikçi hükümeti de tanıdılar. Dahası Hikmetyar, Karzai hükümetini işbirlikçi olarak nitelediğinde onu İran’dan kovdular. Filistin ve Lübnan’da cihadı desteklerken, Afganistan ve Irak’taki cihadı inkâr etmeleri büyük bir çelişkidir. Irak’ta kurdukları ordu, polis ve emniyet teşkilatları ile Amerika’nın oradaki eli ve pençesi olmuşlardır.

Bir Müslüman, Râfîzilere model olan Şii İran devletine baktığında, şeriat kurallarının gevşetildiğini ve dinin ibadetler ve muameleler müstevasında fesada uğradığını, yozlaştığını görür. Nitekim faiz yaygınlaşmış, önde gelen âlimlerinin fetvaları faizin helal kılınması ve çeşitli hilelerle faize izin verilmesi hususunda ittifak etmiştir. Kezâ satış türleri, şirketler, ticarî muameleler, kazançlar, ödüller, yarışmalar, kumar, kadın-erkek sporları, müzik, resim, sinema, film sanayisi, kültürlerinin ve medeniyetlerinin ana unsuru olan ve çokça

yücelttikleri resim ve heykeller ve benzeri daha pek çok şey bu ülkede dinin ifsad edildiğinin apaçık göstergesidir. Burada İslâm şeriatinin -çok nadir alanlar dışında- izine rastlamak mümkün değildir. Peki, nerede Allah'ın dini İslâm? Nerede Allah'ın kelimesini yüceltme iradesi? Onların dinleri ancak matem merasimleri, ölünün arkasından dövünmek, siyahlara bürünmek ve yılın belirli günlerinde ağıtlar yakıp yas tutmaktan ibarettir!

Burada anlatmak istediğimiz, Râfiziler hakkında verdiğimiz tüm bu örneklerin Müslümanların geneli tarafından idrak edildiği ve kolayca anlaşıldığıdır. Râfiziler, ne kadar aldatmaya ve düzenbazlık yapmaya çalışırlarsa çalışsınlar, yaptıklarını ne kadar süslemeye çalışırlarsa çalışsınlar, dinlerinin sapıklığını ve bu sapık dinleri üzerine kurulu tasarruf ve uygulamalarının sapıklığını sözler örtemez!

Bu, bana Amerika'nın aptallığını hatırlatıyor. Öyle ki bir taraftan küstahlığına ve zulmüne, Müslümanlara zulmetmeye, onlarla savaşmaya, Filistin'de Müslümanların başlıca düşmanı olan Yahudileri, Keşmir'de Hintlileri, Güney Sudan'da Hıristiyanları ve diğer İslâm ülkelerindeki zalim ve diktatör rejimleri desteklemeye bilfiil devam ediyor, bir taraftan da dünya Müslümanlarının ve 'Ortadoğu' olarak adlandırdıkları bölgedeki Müslümanların nazarındaki imajını iyileştirmek istiyor! Ve bunun için de milyonlarca dolar harcıyor, konferanslar düzenliyor, televizyon istasyonları açıyor ve borazanlığını yapmaları için kimi alçak insanların vicdanlarını satın alıyor! Sanıyorlar mı ki, imaj yalnızca sözle iyileştirilir! Öyle sanıyorlarsa bu aptallığın en büyüğüdür! Râfizilerde de buna benzer bir aptallık vardır.

kureselkitap.com

3.BÖLÜM

RÂFİZÎLERİN ZÂHİRİ VE BÂTINI

Eğer bir kavmin içi ve dışı olduğuna karar verirsen onların içi ve dışı nedir?

Zâhirleri iddialarından ve diğer Müslümanlarla muamelelerinden ve ümmetteki çoğunlukla –ki bunlar Sünnîlerdir- muamelelerinden meydana gelir. Bunlar şu geniş çerçevede özetlenebilir:

1- Hepimizin (Sünnî-Şii) Müslüman olduğu, aramızda ancak Müslümanların mezhepleri ve fikhî ekolleri arasındaki farklar kadar fark bulunduğu iddiası. Bu nedenle kendilerini sıradan Müslümanların nazarında beşinci mezhep yapmaya odaklanıyorlar. Bu da iddia ettikleri üzere Caferî mezhebidir. Bundan maksat ise onların gerçeklerini bilmeyen dünyanın dört bir yanındaki sıradan Müslümanları, diğer itibar edilen mezhepler gibi bir mezhep oldukları yönünde kandırmak. Bu bir tür aldatma ve yalandır. Asılları, ahlâkları, yalan üzerine kurulu bâtil dinleri kamuflaj edilmektedir!

Bu nedenle onları meselâ İran'daki Belucileri anlatırken 'Hanefî mezhebi' üzerine oldukları vasfı üzerinde odaklandıklarını görürsün. Aynı şekilde İran'ın kuzeybatısındaki Kürtlerden ya da bir âlimlerinden bahsederlerken de 'Şafii' oldukları vasfını kullanmaya çabalarlar. Şu basit örneğe bak:

"Sakız son sürgün bölgesi: Ayetullâhi'l Uzmâ el-Muntazarî bu bölgenin zor hava koşullarında ve kışın sert soğuşunda son sürgün günlerini geçirdi. Bu şehrin sakinlerinin (Şafii mezhebi), zatlarının mezhebinden olmamasına karşın ikâmet ettiği yer, bu şehrin çeşitli

evlatlarıyla toplanma merkezine dönüştü. Diğer yandan; onlarca arkadaş ve öğrencisinin Hardad ayında (Hicrî-Şemsî takvimde senenin üçüncü ayı) El Faydiye Okulu'nda 15. Ayaklanma'nın anısına düzenlenen törene katılmaları sırasında tutuklanmalarının ardından SAVAK (İran istihbaratı) bu şahıslarla Şeyh el-Muntazari hazretlerinin arasındaki bağları keşfetti. Bunun için de hazretlerinin tutuklanarak Tahran'a nakledilmesine karar verdi.”³

Bahsi geçen şehrin sakinlerinin mezhebi Şafii mezhebi, sözlerine bak! Buna mukabil el-Muntazari'nin mezhebi. Peki, el-Muntazari'nin mezhebi nedir? El-Muntazari'nin mezhebinin de bu şehrin halkının mezhebi olan Şafii mezhebi karşılığında, “Şii On İki İmam Mezhebi” olarak zikredilmesi gerekir. Bununla birlikte şehir halkının mezhebinin Sünnî Şafii olduğu ve Şafililiğin, Sünniliğin bir bölümü olduğunun belirtilmesi zorunludur. Bu gayet net, gizli bir şey değil. Ancak Şiilerin kullandığı yöntem budur ve ben bu makâleyi yazarken elime geçen örneklerden sadece biri. Yoksa bu onların zaten siyasetleridir ve sahtekârlıkları, aldatmacaları ve tuzakları sebebiyle bu siyasetten vazgeçmemektedirler.

Siyasetlerindeki bu stratejik hedefe hizmet etmek için de Sünnî ve Şii arasında bir fark olmadığı ve hepimizin Müslüman olduğu iddiası çeşitli sezonlar, günler, konferanslar vs. olmak üzere birçok davet ve propaganda programı oluşturdular. Çeşitli sloganlar türettiler ve birçok medya ve kültürel araç ve güçleri bu işin hizmetine verdiler.

Humeyni döneminde, devrimin başarılı olmasından kısa bir süre sonra Ayetullah el Muntazari'nin önerisiyle -hayat hikâyesinin anlatımında arkadaşlarının dediğine göre- Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in Rebiu'l Evvel ayında Sünnî takvimine göre ve Şii takvimine göre kutlanan doğum tarihi arasında kalan hafta İslâmî Birlik

3 Ayetullah el-Muntazari'nin internet üzerindeki sitesinde yer alan Arapça hayat hikâyesinden.

haftası ilan edildi. O haftayı şöyle isimlendirdiler: İslâmî birlik haftası. Bu haftayı her sene genel olarak İran'ın her tarafında özellikle de Sünnî bölgelerde propaganda içerikli ve kültürel konferanslarla kutluyorlar. Bu konferanslarda mezhepler arasında yakınlaşma davetine odaklanıyor, bu günleri kutlamak için İslâm dünyasının dört bir yanından âlimler, düşünürler, yazarlar ve davetçiler çağırıyorlar.

Ayetullah el-Muntazari'nin internet sitesinde, el-Muntazari'nin çalışmaları, girişimleri ve başarıları bağlamında şu ifâdeler kullanılmıştır: "Müslümanların saflarını sıkılaştırmak ve birliklerini bozan, ayrılmalarına neden olan her şeyden uzak bir şekilde sözlerini birleştirmek için birlik haftası ilanı! Bu hafta, Rebiu'l Evvel ayının 12'si (Sünnî tarihçiler, yüce Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in doğum gününün bu tarihe tekabül ettiğini söylemektedir) ile 17'si (Şii âlimler ve tarihçiler Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in doğum gününün bugün olduğunu kabul etmektedir) arasındadır. Bu girişim, Şii âlimleri, ilmî şahsiyetler, geleneksel merciler, İmam Humeyni, İslâmî Devrim kurumları ve devlet adamları tarafından oldukça iyi karşılandı."

Ayrıca İslâm dünyasında tanınmış Sünnî kesimlerle işbirliğiyle mezhepler arasında yakınlaştırma konferansı düzenlediler. Bunun dışında da siyasetlerinin temellerinden biri olan bu amaçlarına hizmet için daha birçok çaba sarfettiler. Sünnî ile Şii arasında bir fark yokmuş, hepsi de Müslümanmış, kardeşmiş, aradaki farkın sadece Hanefî ile Mâlikî, Şafîî ile Hanbelî mezhepleri arasındaki farklar gibi sadece mezhep ve İslâmî ekol farkı olarak gösterilmesini kastediyorum!

2- İslâm ümmetinin tümüne etkisi olan, ümmetin tümünün üzerinde ittifak ettiği, Müslümanların büyük davalarının kucaklanıp üstlenilmesi. Bunun neredeyse tek olan açık örneği ise Filistin davasıdır. Bu konuda daha fazla sözün yeri gelecek inşallah. Çünkü bu, aslında risalemizin konusu.

Bilindiği üzere Filistin davası, Mescid-i Aksâ'nın işgali, gaspçı Yahudiler'den -Allah onlara lanet etsin- özgürleştirilip kurtarılması meselesi, İslâm milletinin hiçbir grubunun ve İslâm'a mensup kible ehlinin ihtilaf etmediği bir konudur. Laikler, zındıklar ve diğer tüm inanç sahipleri bu konuda Müslümanların geneline katılmaktadır. Öyleyse davanın zâhiren benimsenmesi önemli değil. Önemli olan insanın inancına, kendisini buna iten etmenlere, menhecinin doğruluğuna vs. bakılması gerekir.

3- Genel olarak İslâm'ın sancağını taşıyor gibi görünmek, haki ki anlamda bir İslâm devleti bulunmayan İslâm ümmetinde hâsıl olan boşluğu doldurmaya çalışmak ve kendilerinin tek İslâm devleti (İslâm cumhuriyeti ve İslâmî devrim) oldukları iddiasıyla İslâm dünyasının liderliği için çabalamak. Bu hedefin gerçekleşmesi için sadece 'İslâm' lafzının kullanılması, birinci maddede geçtiği üzere akıllı gibi görünmek ve Şii kelimesi ile bu kelimenin türevlerinin kullanılmaması gerekir.

Siyasetlerinin hedeflerinden biri olan bu hedefe hizmet için ayrıca Müslümanların daha başka birçok davalarını da benimsemeye, zayıf halklarından birçoğunu desteklemeye, Afrika, Asya ve diğer yerlerde bela ile imtihan edilen; İslâm dünyasının birçok kesiminde kültürel ve insanî boşluğu doldurmaya çalışmak. Davet kitapları ve risalelerini yayan, cömertçe harcayan, kitap ve mesajların belki de milyonlarca kopyasını posta ve diğer yollarla dünyanın dört bir yanına dağıtan birçok kültürel kurum kurdular.

Davet mesajlarında (elde edinimi ve okunması kolay küçük kitaplar) birinci ve ikinci maddelerde bahsettiğim noktalara dayanan, kendilerinin çarpık rivayetleriyle anlattıkları tarihe, İslâmî aklı ve fikri eleştirmeye, biraz da hümanist ve mantıksal felsefe vasıtasıyla sıradan, genel okuru kendi yollarına ve bâtil dinlerine meylettirmeyi istedikleri soruları ve uyarıları gündeme getirmeye odaklanan çok zeki ve kurnazca bir siyaset izliyorlar. Sahabelere küfretmek gibi

kaçırıcı şeyleri ortaya koymaktan ise kaçınıyorlar. Ancak bu meseleleri, Muaviye (*radiyallâhu anhu*)'ya, oğlu Yezid'e, genel olarak Emeviler'e sonra Abbasilere hakaret, kendilerini adaletsizlikle anıp Ehl-i Beyt'in, onların elinde zulme uğradığı -iddialarına göre- görüntüsü verme aracılığıyla kutuplaşmada yavaş yavaş ilerlemenin gereği üzere aşıyorlar. Aynı şekilde yazılarını eleştirel, aydın, özgürlükçü İslâmî fikir havasında gösteriyorlar. Yazılarında uydurdukları Ehli Beyt rivayetlerine, Aşura'nın ilkelerine ve Hüseyin (*radiyallâhu anhu*)'nun kahramanlıklarını överek, insanları yönlendiriyorlar.

Devrimin, özellikle de İran'da Humeynî devriminin başarılı olmasının ardından ihraç edilmesi fikri, modern çağda İslâm ümmeti için büyük fitnelerden ve sıkıntılardan biriydi. O vakit henüz zaferin sarhoşluğu içindeydiler. Bu, bu girişim ve çabaların birçoğunun belirgin başlığıydı. Siyasî düzeyde birçok davayı benimsemeye çalıştılar. Ancak bu denemelerden büyük kısmı başarısızlıkla sonuçlandı ve hakikatlerinin insanlar tarafından keşfedilmesi taşına çarptı. Milliyetçi, mezhepçi ve beşer eliyle oluşturulmuş dinlerinin sınırlılığının doğal kurbanı oldular. Onların, çıkış noktası olarak almak istedikleri din, oluşturulmuş, Allah-u Teâlâ'nın dinine (İslâm'a) alternatif, milliyetçi bir doğaya sahip, özünde Fârisî, Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in Ehl-i Beyt'ine mensubiyet iddiaları ile karışık bir dindir. Ne kadar deneseler de bu gibi bir dinin doğasına evrensellik yakışmaz. Burada nihâi olarak bunu kastedtim.

Görünüşün içten farklı olduğu şu durumda, içlerini ve gerçeklerini bilme yolları hakkında zikredilenlere binaen, onların içleri gerçekleridir. Bunu da özetle şu noktalarda toplamak mümkündür:

1-İslâm'a mensup bir fırkadırlar. Kendilerini gerçekten İslâm'a nispet ediyorlar. Yani kendilerini, insanlardan saklayarak İslâm'a nispet etmiyorlar. Bâtınlarında ise Mecusilik, Yahudilik ya da Hıristiyanlık veya Budistlik gibi başka dinleri din ediniyorlar. İslâm'a mensubiyetleri bu açıdan ve bu mana ile samimi bir mensubiyettir.

Ancak onlar İslâm'ın kendi istedikleri gibi yani Allah-u Teâlâ'nın, Peygamberimiz Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e indirdiği gibi değil nefislerinin hevasına uygun şekilde olmasını istiyorlar. Bu, daha fazla açıklamaya ihtiyacı olan önemli bir noktadır.

Bundan, mezhebin geliştircisi olan ve üzerine oldukları şeyin Allah Rasûlü Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in getirdiği İslâm dini olmadığını yakinen bilen üst düzey zındıkları müstesnadır. Ancak onlar, çoğu zaman, liderlerin, halkın önde gelenlerinin ve onlar gibi dünyevî ve maddi ayrıcalıklar, onur ve makam elde edenlerin küfrü gibi sebeplerle sapkınlık yolunda yürümekten razı oldular, bu yolu hidayete tercih ettiler. Allah'a sığınırız. İçlerindeki bu zındıklar çok fazla. Bunlar âlim, aydın, düşünür, başkanlık tabakalarında olup bazılarını açık ve güçlü delillerle bizzat biliyoruz.

2- Bununla birlikte onlar, iddiaya göre ve görünürde İslâm milletine mensup bir fırka. İsme (İslâm ismine) mensubiyet gereği. Yoksa hakikat ve aynı şey gereği değil. Aksine onlar işin gerçeğinde İslâm'dan büyük bir sapma ile sapmışlardır. Sayması güç; temellerinde, İslâm dinine aykırı, çeşitli şirk ve açık küfürden, bunun dışında akidevî ve amelî sapıklıklardan bid'at, hevalar ve geniş fesattan meydana gelen çeşitli prensipleri bulunmaktadır.

3- Öyleyse onlar İslâm dinine alternatif bir din üzereler. Beşerî bir din üzereler. Yani o dini kendileri koyup şekillendirdiler, kendileri için kurdular. Zaman ve ilerlemeyle kalıtsal, çeşitli insanî hizmetlerle –mezhepler, ilmî okullar, uygulamalı miras, kültür, edebiyat, sanatlar, kitaplar, yazarlar, telifler vs. ile- kendisine hizmet edilen bir inanç hâlini aldı. Kendine has bir tarihi oldu ve bu inanç üzerine devletler kuruldu. Üzerinden çok nesiller geçti. Ehli ve varisleri için –Allah-u Teâlâ'nın rahmet ettikleri dışında– vazgeçilmez bir şey hâline geldi.

4- Onlar (açık bir örnek olarak burada İranlılardan bahsediyoruz) genel olarak bu bahsedilen din ve prensiplerini çıkış noktası alıyorlar. Bu, kendisini çıkış noktası aldıkları en önemli prensip ve temellerden biridir. Bunun dışında dayandıkları daha başka temelleri, prensipleri, ulusal, mezhepçi Farisî, kültürel, tarihî, siyasî, gelişlemeci vs. etmenler gibi çıkış noktaları da bulunmaktadır.

5- Bununla birlikte onlar işin hakikatinde kendilerini, biz Sünnîlerin anladığı mânâsıyla İslâm ümmetinden bir parça olarak görmüyorlar. Aksine onlar -kendi inançlarına göre- gerçek Müslümanlar ve İslâm ümmeti için alternatifler. Çünkü onlar İslâm ümmetinin Sünnî bir ümmet (Sünnîlerin ümmeti) olduğunu, liderlik ve taban düzeyinde Sünnîlerin kontrolü altında olduğunu ve kendilerinin (Şiiler), ümmetin liderliğine ulaşmak için, liderlik kendilerinin olsun diye mücadele ettiğini düşünüyor.

Aynı şekilde onların, genel olarak Sünnîlerin kâfir olduğuna inandıkları da biliniyor. Onlar, Sünnîlerin geneli ve cahilleri hakkında tafsiller ortaya koyuyorlar ancak bu tafsillerin bütünü ancak Allah bilir. Sünnî âlimleri, tevhid ehli, sünnete, salih sahabelere ve kendilerine en güzel şekilde tâbi olan tâbiünün üzerine olduğu şeye bağlı kalanlar ise tek kelimeyle onlara göre kâfirdir. Eski zamanlardan beri kullanılan ve ne demek istedikleri, Sünnîlerin ilim ve anlayış ehli olanlarının tümü tarafından bilinen “En Nevâsıb” (Ehli Beyt düşmanları) takma adına ek olarak, çağımızda da adetleri üzere kendilerine, “Vehhabiler, tekfirciler” gibi kamuflaj isimler takıyorlar.

Onlar hâlâ kendilerinin Hulefau’r Raşidîn devletinden Emevîlere, Abbasîlere ve daha sonrasına kadar, ya da bu esnada kurulan küçük devletçiklerden Osmanlılara ve günümüze kadar, -çağdaş devletlerin çoğuna nispetle az olana mensubiyet ve iddiası itibarıyla-, İslâm ümmetinde Müslümanların çoğunluğu (yani Sünnîler) tarafından ezilen bir azınlık olduklarına inanıyorlar. Bugüne kadar

ancak İslâm topraklarından az bir parça üzerinde sınırlı, küçük devletçikleri olmuştur. Bunların sonuncusu da bugün İran'dır.

6- Bununla birlikte hedeflerini, yani "Sünnileri yenmek ve İslâm ümmetinin liderliğini elinde tutmak olan" temel ve asıl hedeflerini gerçekleştirmek için birçok vasıta kurdular. Bunların en önemlileri: Müslüman ülkelerden birçoğunda, (özellikle de inançlarını taşıyanların bulunduğu Arap Yarımadası, Körfez ve Doğu ülkelerinin birçoğunda), kendi inançlarını taşıyan Şii parti ve örgütlerin kurulması. Çoğunun adını da Hizbullah koyuyorlar. Lübnan'daki Hizbullah tek örnek değil, ancak koşullar, jeopolitik imkânlar gibi sebeplerle en önemlisi.

Ayrıca Filistin davası ve diğerlerini destekleme gibi, yanında oldukları süsünü verdikleri siyasetler ve ameller de, bu hedefleri ve önceki noktalarda belirlediğimiz amaçları üzere kuruludur. Filistin davasını anmakla övünmeleri, imamları Humeyni'nin fikir ve çalışmalarında bu davaya odaklanması; bunların hiçbiri, bahsettiğimiz siyasetlerine birer örnek olmaktan öte değildir. Humeyni bu siyasetin en önemli koyucularından ve karar vericilerinden olarak modern çağın en büyük Şii imamlarındandır.

Düşman veya Dost Herkese Âdil Davranmanın, Hakkı Gözetmenin Zorunluluğu ve Gerekliği

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

- "Ey imân edenler! Allah için hakkı ayakta tutan, adaletle şahitlik eden kimseler olun. Bir topluluğa olan öfkeniz sizi adaletten ayrılmaya yöneltmesin. Adaletli davranın; bu takvaya daha yakındır. Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah sizin işlediklerinizden haberdardır." (Maide Sûresi, 8)

Ayrıca şöyle buyuruyor:

- "Ey imân edenler! Kendi nefisleriniz, anne babalarınız ve yakınlarınız aleyhine de olsa Allah için şahitlikte bulunarak adaleti gereği gibi uygulayan kimseler olun. (Muhatabımız) zengin de olsa fakir de olsa, (bilin ki) Allah onlara daha yakındır. Şu hâlde adaleti yerine getirme konusunda kendi tutkularınıza uymayın. Eğer dilinizi büker veya yüz çevirirseniz muhakkak ki Allah yaptıklarınızdan haberdardır." (Nisa Sûresi, 135)

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

- "Zalimler asla kurtuluşa ermezler." (En'am Sûresi, Yusuf Sûresi ve diğerleri)

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

- "Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez." (Bakara Sûresi, Al-i İmran Sûresi, Tevbe Suresi ve diğerleri)

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

- "De ki: Allah'a karşı yalan uydurup iftira edenler, kurtuluşa ermezler." (Yunus Sûresi, 69)

Bu mânâdaki âyetler çoktur ve bilinmektedir.

Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem)'in de bu konudaki hadisleri çoktur. Bu hadislerin en büyüğü Ebu Zerr (radıyallâhu anhu)'nun Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'den, Peygamberimizin de Allah (azze ve celle)'den rivayet ettiği şu kudsî hadistir:

- "Ey kullarım ben zulmü kendime haram kıldım ve onu sizin aranızda da haram kıldım. O hâlde birbirinize zulmetmeyin."⁴

4 Hadisi Müslim rivayet etmiştir.

Buna binaen; doğru sözlü olmak, hükümlerde ve tüm hareketlerde âdil olup hakkı gözetmek, adaleti gerektiği gibi uygulamak, zulmetmemek, bir şeyin değerini alçaltmamak ve yükseltmemek vaciptir. Aksine her şeye hakkını verir, her şeyi Allah-u Teâlâ'nın bize öğrettiği ve dinini anlamayı nasip ettiği ölçüde ilim, adalet ve hikmet dengesine bağlı olarak yerine koyarız. İhsan ve lütuf sahibi yalnızca Yüce Allah'tır. Bu Râfîziler, İslâm ümmetinin kendileriyle sınındığı sapık, din-i Muhammediye'yi bozan fırkalar cümlesindedir. Kendileri hususunda vacip olan ise Allah-u Teâlâ'nın gerek Müslüman gerek kâfir olsun tüm yarattıklarına karşı olduğu gibi hakkın gözetilip adaletin uygulanmasıdır. Onlara zulmetmeyiz, üzerlerine yalan atmayız, kendilerine karşı onların ve başkalarının yalan, iftira, karalama üslûplarını kullanmayız. Allah korusun. Haşa! Allah bize yeter, O ne güzel vekildir.

Yalancı, iftiracı, zalim olanı Allah-u Teâlâ hidayete erdirmez, muvaffak eylemez, ona dünya işinde başarı vermez, çabasına bereket vermez. Bazı vakitlerde başarıları gözükse de bu başarı görünüşte olup hakikatinde noksan ve bereketi kesik bir başarıdır. Sonra ahirette de hidayet vermez. Aksine Allah katında nefret edilen, azabı hak edenlerden olur. Allah'a sığınırız.

Onlar hakkında söylediklerimiz, Allah'ın bizlere onlar hakkında gösterdikleridir. Bizler dürüstlükte, adalette, tahkikte, duyarlılıkta, hakka yardımda ve Allah-u Teâlâ'nın şu âyetlerinde buyurduğu gibi Allah'ın yardımcısı olmakta kararlıyız: *“Ey imân edenler! Allah'ın yardımcısı olun.”* *“Allah kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, azîz olandır.”* *“Ey imân edenler, Allah'tan sakının ve doğru (sadık) olanlarla birlikte olun.”*

Bu noktada bazı meseleleri açıklamak yerinde olacaktır. Aşağıdaki başlık altında bu meselelere değineceğiz.

kureselkitap.com

4. BÖLÜM

GERÇEKLER, KURUNTULAR
VE DÜZELTMELER

Demek ki bahsi geçtiği üzere Râfizîlerin bir dini var, ancak bu din Allah'ın dini yerine getirilmiş alternatif bir din. Değiştirilmiş kelimesinden maksat; dinlerinin, Allah-u Teâlâ'nın peygamberi Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i gönderdiği din olmadığıdır. Onlar zaman ve çağlar boyunca İslâm'ı değiştirdiler ve evrim geçirttiler. Dinin içine çok büyük akidevi ve çok fazla amelî bidatlar (sapkınlıklar) soktular. Değiştirme, din düzeyinde (tevhid ve itikadın tamamında) ve Şeriat düzeyinde (uygulamalı hükümlerde) gerçekleşti. Onların bugünkü dinlerine bakarsan dinlerinin Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve ashabının (*radiyallâhu anhum*) dininden çok farklı (birçok külliyat ve sınırlanamayacak birçok cüzüyatta) olduğunu görürsün.

Siyasî gündemlerinin ve stratejilerinin tümünü koymada bu din çıkış noktaları. Bunun yanı sıra daha önce bahsettiğimiz gibi miliyetçi, tarihî, kültürel ve genişlemeci daha başka itici sebepleri de bulunuyor.

Bizler burada Râfizîlerden bahsedip onların şöyle şöyle özelliklerde bir dinleri var dediğimizde doğal olarak dindar, İran'da kontrol iplerini elinde tutan, Lübnan Hizbullah'ındaki Râfizîleri kastediyoruz. Yoksa laik ve tüm dinlerden kendilerini soyutlamış olanları değil. Sünnilerde olduğu gibi bu türler onlarda da çok fazla.

Cahilî, Tarihî, Farisî Milliyetçi Boyut

Özellikle İran'daki Şiilerde –ve aslen İranlı olmayan Şiilerde nispeten daha az, bazı Farisî-Şii ağırlığından daha az etkilenmiş Arap Şiilerde de daha az olmak üzere- bu boyut mevcuttur ve işaretleri vardır. Bu işaretler yakından izleyenlere gizli değildir.

Fars (Farisî) tarihlerini nasıl da anıp buna büyük önem verdiklerine bak! Buna karşılık İslâm tarihi onlarda Hüseyin kıssası, Kerbela ve benzerleriyle sınırlıdır. Bunlarda da büyük yalan, iftira, uydurma ve suçlama vardır.

İranlı Râfizîler, Mevlânâ, Hâfız, Hayyam ve diğerleri gibi İslâmcı İranlı, Sünnîlere mensup bazı şairlere saygı gösterip onları yüceltiyorlar. Bunu hiç mezheplerinden bahsetmeden sadece İranlı oldukları için yapıyorlar.

İran devleti, Arap Körfezi'ni 'İran Körfezi' diye isimlendirmeye özen gösteriyor. Körfezi başka bir şekilde isimlendirmeyi yasaklayan bir de kanunları bulunuyor. 'Arap Körfezi' diye isimlendirenler bir yana İran'a atfetmeden sadece 'Körfez' diye isimlendirenler bile cezalandırılıyor. Arap Körfez Ülkeleri'nden bahsetmek istedikleri zaman 'İran Körfezi Arap Ülkeleri' diyorlar. Her sene "Sonsuza kadar İran Körfezi" adı altında konferanslar düzenliyorlar.

Bu, onlar için büyük ve önemli bir mesele. İşin hakikatinde ise bu isimlendirmeden başka bir şey değildir. İstediklerin gibi isimlendir. İsimler çağlar boyunca ve zamanla değişir. Bazen isimler özellikle belli olaylarla ilgilidir bazen de geneldir. Uygun ve alâkalı bir adlandırmanın ne zararı olabilir? Bunda şer'an da, aklen de, literatür olarak da hatta coğrafi ve tarihî açılardan da hiçbir engel yoktur. O zaman bunun gibi bir mesele, "cahilî milliyetçiliğin ve önemsiz sloganlar zihniyetinin gücü" söz konusu olmasa bu kadar inatlaşmayı hak eder mi? Onlar da bunu hikmetli politikalarından sanıyorlar!

Filan adlandırmanın daha münasip ve daha doğru olduğunu düşündüğün müddetçe istediğin isimle isimlendir. Başkaları da bırak uygun gördüğü gibi isimlendirsın. "Tartışmaya gerek yok", de. Eğer hakikat meydanında güçlü ve başarılı olmak istiyorsan, bunun ölçütü (mihenk taşı) çalışmaktır.

Aynı zamanda İran Şiilerine bakarsan -ki bu zamanda kendileri Şii devletidir-, Arapça dilini öğrenmeye ve saygı göstermeye ne kadar az önem verdiklerine bak. Bu, kendilerini tanıyanlarca görülmüş, bilinen bir şeydir. Oysa tarihte Arapça'yı resmî ya da yarı resmî dil yapma şansları vardı. Ama milliyetçilik gücünün ateşi kalplerini yakarken bunu nasıl yaptılar?

Dillerinde bazen, az da olsa A'rab (Bedevî) kelimesini kullandıkları dikkat çekti. Allah doğrusunu bilir ancak bunun kötü niyetli kandırmacalarından olduğunu sanıyorum. Belki de tarihlerinin bazı aşamalarında bazı din adamları bu ibareyi gizlice dillerine sokmuştur. Bu sözle Araplara işaret ediyor ve taşlamalarını Arapların 'Bedevî'den başka bir şey olmadığına vardiıyorlar. Arapça'da Arab ve A'rab arasındaki fark bilinmektedir. A'rab (Bedeviler) çöl Araplarıdır. Serttirler ve uygarlaşma (şehirleşme) kendilerinde az görülür. Bu kelimenin, dillerinin aslında bulunduğunu sanmıyorum. Bu eski, fasih Arapça bir kelimedir. Onlar Arap dilinden almıştır. Konunun daha fazla araştırmaya ihtiyacı olsa da, Arapları tabir ederken bu kelimeyi kullanmalarıyla ilgili olarak benim zannımdır.

Şiilerin durumunu araştıranlardan bazıları, Râfizilerin Araplar'dan nefretinden, Selman El Farisî (*Radıyallâhu anhu*)'ya Farisî asıllı olduğu için iltifat etmelerinden, Farslarla akrabalık kurmasından ötürü Hazreti Hüseyin'e diğerlerinden daha fazla meyletmelerinden ve bu türden daha başka meselelerden bahsettiler. Buna bir de El Kuleynî'nin *El Kafi*'si ve Araplar hakkında kötü sözler içeren, itimat ettikleri kitaplarındaki bir dizi -Ehli Beyt imamlarından olduğunu iddia ettikleri- rivayetleri de ekliyorum. Konu yerinde incelenebilir.

Şüphesiz tüm bunlar Ehli Beyt'e atılan yalan bir meseledir, mezheplerinin geliştiricisi ve dinin değıştiricisi büyük zındıklarının -Allah onları kahretsin- hilesidir.

Râfizîlerle Amerika ve İsrail Arasındaki Düşmanlık Hakiki Bir Düşmanlıktır

Râfizîler açısından bu düşmanlık bazı şeyler üzerine kuruludur. Bunların arasında din, -yani değıştirilmiş olup üzerine oldukları, Hak dinden de bazı kalıntılar içeren din-, bu dinin bu şeylerin doğasına ihtiyaç duyması yer alıyor. Öyle ki Râfizîler kendilerini gerçek İslâm ümmeti yapmak, İslâm ümmetinde liderlik dizginlerini ellerinde tutmak istiyorlar. Bu da yazının başında da belirttiğimiz gibi Yahudi ve Hıristiyanlarla çarpışmayı gerekli kılar. Tarih, yayılmacılık ve bölgesel hâkimiyet hırsları da bu düşmanlığın üzerine kurulu olduğu şeylerdendir.

Râfizîler ve İsrail, Amerika arasında bir düşmanlık olmadığını sanan hata etmiştir. Bazı insanların böyle düşünmesinin sebeplerinden biri de aydınların isimlendirdiği şekliyle, “komplo teorisi”nin Arap, İslâm ve genel olarak Doğu aklına etki etmesidir. Bu da, Allah bilir, bizim kültürümüzdeki bozuklukların karmaşıklıklarındandır.

Neden Müslüman bir kişinin aklı, gözleri önünde ve tarih boyunca cereyan eden küfür milletleriyle olan çatışma ve düşmanlığın hak ve bâtil arasında veya çeşitli bâtil ehilleri arasında olduğunu bildiği hâlde, Allah'ın kâinattaki âyetlerinden uzağa gider? O zaman sorun nerede? Bâtılın çeşitleri, türleri ve yolları var. Burada bazı Müslümanlara anlaşılmaz gelebilecek şeyler hakkında örnekler vereceğiz.

Örneğin: İran'ın bazı üst düzey liderleri ve siyasî sorumlularından, Afganistan'ın işgalinde, Taliban'ın ortadan kaldırılmasında ve aynı şekilde Irak'ın işgalinde Amerika'ya yardım ettikleri yönünde

açıklamalar sadır oldu. Muhammed Ebtahi'nin açıklaması gibi. Kendisi o vakit İran Cumhurbaşkanı Muhammed Hatemî'nin yardımcısıydı. Ebtahi, Birleşik Arap Emirlikleri Stratejik Araştırma ve İncelemeler Merkezi senelik "Körfez ve Gelecekteki Zorluklar Konferansı"nın 15 Ocak 2004 Salı akşamı Abu Dabi Emirliği'nde düzenlenen çalışmalarının sonunda, Amerikalılaştırmış laik Arapları kışkandıracak bir gururla kalkıp, ülkesinin Afganistan ve Irak'a karşı Amerikalılara birçok yardım sunduğunu açıkladı. Eğer İran'la işbirliği yapılmıyaydı Kabil ve Bağdat'ın bu kadar kolay düşmeyeceğini vurguladı. (*Müfekkiratı'l İslâm Sitesi'nde yayımlanan bu haber meşhur olup birçok medya kurumu tarafından yayımlanmıştır*).⁵

Aynı sözü daha önce eski cumhurbaşkanı olup şu ân Rejimin Menfaatinin Teşhisi Konseyi başkanlığı yapan Rafsancani de, Tahran Camii'nde 08.02.2002 tarihinde verdiği Cuma hutbesi sırasında söyledi: "İran kuvvetleri Taliban'a karşı savaştı ve yenilmesine katkıda bulundu. Eğer Taliban'a karşı savaşta İran güçleri yardım etmeseydi Amerikalılar Afgan bataklığında batardı. Amerika'nın şunu bilmesi gerekir: Eğer İran Halk Ordusu olmasaydı Amerika Taliban'ı düşüremezdi."⁶

Aynı sözü Ulusal Güvenlik Yetkilisi Ali Laricani de İsviçre'nin Bern Şehri'nde 2007 yılının Şubat ayının ilk yarısında düzenlenen konferansta tekrar etmiş ve Laricani'nin bu sözleri çeşitli medya organları tarafından yayımlanmıştır.

Eski Dışişleri Bakanı, aynı zamanda da Devrim Mürşidi Hameinei'nin diplomatik danışmanı olan ve şu ânda Fransada bulunan Ali Ekber Velayeti de, 21 Şubat 2007'de aynı sözü tekrarladı. BBC

5 Sehab Medya'nın 'Olayların Değerlendirilmesi' adlı videosunda kendisinin (Muhammed Ebtahi) buna benzer, görüntülü açıklamaları. Bahsi geçen video, Sehab Medya'nın Şeyh Dr. Eymen Zevahiri ile ikinci görüşmesidir. Videonun 1:15:46 ve sonrası. Ayrıca aynı videoda Dr. Eymen'in aynı konuyla ilgili sözleri.

6 O Cuma'nın hemen ertesi günü yayımlanan Eş Şarku'l Eswat Gazetesi'nden alıntı. Bahsi geçen gazetede yayımlanan çeşitli makale ve araştırmalardan alıntı yaptım.

Radyosu, muhabiri Muhammed Munir Sirac'ın 22 Şubat'ta Alem'is Sabah Programı'nda yer verilen raporunda bu sözü yayınladı.

Bu açıklamaları analiz etmek istediğimiz takdirde bazı sorular ortaya atmamız yerinde olur:

İran gerçekten Afganistan ve Irak'ın işgalinde Amerika'ya yardım etti mi?

İran bunu neden ve hangi esasa dayanarak yaptı?

Bu onların, birbirlerini seven dostları olduğunun, gerçekte aralarında bir düşmanlık olmadığını delili midir? Yani bu iki taraf arasında düşmanlık olmadığını delili midir?

İran'ın görünüşte Afganistan ve Irak'ı işgalinde Amerika'ya yardım etmediğini ve etmeyeceğini ilan etmesiyle ilgili ilk soruya cevap: Gerçekten de görünür büyük bir şeyle yardım ettiği bilinmemektedir. Amerikalıların Afganistan'ı işgallerinde İran'ın hava sahasını kullanmasına göz yumduğu yönündeki sözlere gelince bunun doğruluğu hakkında bir bilgim yok. Eğer bu olmuşsa da Amerikalıların bunu İranlıların izni olmaksızın yaptığı yorumu yapılabilir. Bu garipsenecek bir hâl de değil. Ancak başka türlü bir yardım söz konusudur. İran Amerikalılara biraz gizli yardım etmiştir. Bu yardım da iki türde olabilir:

Olumsuz türden: Bu da savunmamasıdır. Bir İslâm devleti olduğunu iddia eden, İslâm dünyasının liderliği için çekişip rekabet eden İran, Afganistan ve Irak'ta Müslümanların topraklarını işgal eden Hıristiyan Amerikalılara karşı hiçbir şekilde savunma örneği göstermemiştir. Aksine Amerikalılar kendisini iki baş düşmanı olan Taliban Rejimi (Afganistan İslâm Emirliği) ve Saddam Hüseyin rejiminden kurtaracağı için sevincini ortaya koymuştur. Olumlu yönden ise: Amerikalılara –en azından Afganistan'da- sınırları kapatıp Taliban'a baskı yaparak yardım etmiştir. Aynı şekilde İran'ın Taliban

Rejimi'ne karşı önceki savaşı, onlara tuzak kurması, kendilerini stratejik bir düşman sayması, Taliban'a muhalif ve düşman Kuzey İttifakı ile anlaşıp bu ittifaka sürekli yardım etmesi. (Bu, Penşirli ve Taciklerden ve de pratik olarak Ahmed Şah Mesud, teorik olarak da Burhaneddin Rabbanî liderliğinde olanlardan oluşan bir ittifaktır.) Burhaneddin Rabbanî'nin günümüze kadar İranlılarla iyi bir ilişkisi vardır. Uzun bir süredir İran'da ikamet ediyordu. Tüm bunlar da Amerikalılara Afganistan'ı işgallerinde bir tür yardım sayılabilir. Bu hâl, Afganistan'da Irak'takinden daha açık. Çünkü Irak konusunda "Saddam ve rejimi bizim düşmanımız, bize karşı uzun yıllar savaştı, bize çok zarar verdi, şöyle yaptı, böyle yaptı" diyebilirler. Ama Taliban'a karşı savaşlarında hiçbir bahaneleri yok. Bu din düşmanlığından başka bir şey değil. Bu da, Râfizilerin aykırılıklarına dair bir örnektir. Daha önce bahsi geçen, İran'ın, Herat'a saldırıp sonra da Haçlılara teslim eden Muhammed İsmail kuvvetlerini hazırlaması gibi, Şii, mezhepçi programlarının çok sayıdaki göstergelerine bir ilavedir.

İran, Amerika'ya, Amerikan tankları üzerinde Irak'a giren kendi müttefiki Şii partilere destek sunması aracılığıyla yardım etmiştir.

Bunlar bildiğimiz kadarıyla İran'ın Amerika'ya bu iki Haçlı savaşında sunduğu yardım türlerinden bazılarıdır. Konuşma yapan o Şii'ler eğer gizlice sunulan başka yardımlara da işaret ediyorlarsa o başka bir şey!

İkinci sorunun cevabına gelince: İran, Amerika'ya işaret edilen ya da daha başka gizli yardımları sunarken, bunda kendisi için bir menfaat gördüğü için bunu yaptı. Öyle ki Amerika'nın kendisini iki korkunç düşmanı; Taliban ve Saddam Rejimlerinden kurtarmasını umuyordu. Bu bir dereceye kadar da gerçekleşti. Ancak tabii ki bu işin sonu değil.

Aslında bu, Râfizilerin siyasetindeki bencilliğinin, fırsatçılığının, uyanıklığının doğasına bir örnektir ve örnekler çok fazladır. Bu ayrıca, kin ve nefretin insanı menfaatlerini gerçekleştirme yolunda nasıl da kör ettiğinin, parçaladığının ve doğrudan saptırdığının da bir örneğidir. Yoksa akıllı olan bir kâfir bile eğer hakkı gözetirse Afganistan'da Taliban Rejimi'nin (Afganistan İslâm Emirliği) kalmasının İran için Amerika'nın bu ülkeyi işgalinden –ister Şer'î standartlara ister de evrensel kanun standartlarına göre olsun- daha hayırlı olduğunu anlar. Şer'î standart açısından: Müslüman daha hayırlıdır, Müslüman'ın komşuluğu daha hayırlıdır, İslâm âlemlere rahmettir. Kanunlar açısından: Tarih, Sünnîlerin Râfizilere rahmetine şahittir.

Ancak Râfizilerin bu hareketi, ne kadar saklamaya çalışsalar da sarsılmaz, aslı temellerinden biri üzerine kuruludur: Varlıkları ve tarihleri boyunca ilk ve en büyük düşmanlarının Sünnîler olması. Hıristiyanlarla Yahudilere gelince, onlar kolay bir düşmandır. Kitap ehli ile anlaşma yapıp kendileriyle birlikte yaşanabilir. İşleri bundan kolay! Bu, Râfizi Şiiler'de, üzerine bu tür hareketlerin işlendiği bir temeldir. Onlar basitçe şöyle düşünüyorlar:

Taliban Rejimi imkân sahibi olur ve güçlenirse İran'daki, özellikle de Afganistan'a komşu Belucistan ve Horasan bölgelerindeki Sünnîlere destek olacak. Bu da devletleri ve rejimleri için sürekli ve büyük bir tehlike olacak. Çünkü çeşitli güç unsurlarını bir arada toplayacak: Dinî ve akidevî düşmanlık gücü, içten hareket etme gücü, Afganistan'a komşuluk vesilesiyle stratejik derinlik gücü. Yani Tevhid ve takva ehli dindar Sünnîlerin elinde, istikrarlı komşu Afganistan devleti... Tüm bunlar nedeniyle İran devletindeki Şiiler hiç tereddüt etmeksizin Afganistan'da Amerika'nın safında yer almayı tercih ediyorlar. Bunda tereddüt etmiyorlar. Ancak bununla birlikle başka bir bakış açıları da var. İslâm ümmetinin karşısında kendilerini Amerika'nın dostu ve yardımcısı gibi göstermeleri mümkün değil. Amerika ile bahsettiğimiz sebeplerden ötürü aralarında bir düşmanlık olduğu için Amerika'nın tamamen yanında da duramaz.

Öyleyse İran'ın tavrı tüm bu çekişmeler arasındaki dengeye dayalı idi.

Özetle, Râfiziler, Şiiler olarak, kendi menfaatleri, umutları ve özlemleri gibi mezhepçi, şahsî menfaatlerinden yola çıkıyorlar. Onlar, işin gerçeğinde, her ne kadar kamufle etmeye çalışsalar da bir tarafta, İslâm ümmeti (Sünnîler) ise başka bir tarafta. Çelişkileri ve hâli hazırda yaşanan önemli olaylar, onların gerçeğini hızla ortaya koyuyor.

Bu arada şunu da belirtmek gerekir: İran'ın diplomasi yöntemlerinden biri de hakkı bâtil ile savunmak ve çok iddiada bulunmak, düşmana iyiliklerini göstermek. Amerikalılara, kendilerine ihtiyaçları olduğu ve yaptıkları iyilikleri gösterme bâbından şöyle diyorlar: "Eğer biz olmasaydık şöyle yapamazdınız, buna güç yetiremezdiniz." Bu başarısız bir yöntemdir. Her hâlükârda bayağılık ve seviyesizlik ehlinin hâllerine benziyor. Böylece üçüncü soru da cevaplanmış oldu.

İçinden çıkılması güç (veya zihinleri karıştırabilecek) hususlardan biri de Hizbullah'ın eski lideri (1989-1991) Subhi El Tufeylî'nin; "İran dünyadaki teşeyyu' için bir tehlikedir ve Amerikan projesinin süngüsünün başıdır. Ve Lübnan'daki direniş çalınmış ve İsrail'in sınırlarının koruması hâline gelmiştir." şeklindeki açıklamalarıdır. Direniş ile kastedilen Hizbullah örgütüdür.⁷

Lübnanlı Şii mercii (Lübnan'daki Şiilerin en üst düzey temsilcisi) Muhammed Hüseyin Fadlullah da buna benzer açıklamalar yapmış; "İran ile Amerika arasında dünya meselelerine dair bazı detaylı konularda diyalog/görüşme kesilmedi. Bu, detaylar üzerine görüşmenin prensipler konusunda görüşme fikrini daha gerçekçi kılabileceğini gösteriyor." demiştir.⁸ Bunların dışında İranlı yetkililerin

7 Eş-Şarku'l Evsat Gazetesi. Sayı 9067. 25 Eylül 2003

8 Birleşik Arap Emirlikleri'nde yayınlanan, 21.12.2002 tarihli El Halic Gazetesi. Kendi internet sitesinden nakledilmiştir.

de benzer açıklamaları vardır. Yukarıda bahsettiklerim, yalnızca şu ânda aklıma gelen birkaç örnektir.

Tüm bunlar, gerçek bağlamında anlaşılmalıdır. Tüm bunlardan, Hizbullah örgütünün doğrudan İsrail işbirlikçisi ve Yahudilerin dostu olduğu, İran'ın Amerika'nın yakın dostu olduğu ve iki ülke arasında düşmanlık olmadığı sonucunu çıkarmak yanlıştır. Oysa bazı kardeşlerimiz bu çıkarımları yapabilmektedir. Bu, düzeltilmesi gereken bir yanlıştır!

Öncelikle Subhi El Tufeyli, -1991 yılında devrilmesi ve Hizbullah liderliğinden uzaklaştırılması sebebiyle-, şu ânda Lübnan Hizbullah Örgütü'ne karşı kişisel ve tabii bir düşmanlık beslemektedir. Şu ânda Hizbullah'a düşman olması sebebiyle onlar hakkında birtakım şeyler söyleyebilir. Sonra, söyledikleri mübalağa olarak da algılanabilir. Oysa kastedilen bu örgütün, yaptıkları, siyaseti (Temmuz 1994 ve Nisan 1996 anlaşmaları) ve benzeri tasarrufları sebebiyle, sanki İsrail sınırlarını koruyan bir bekçiye dönüşmüş olduğudur. İsrail cephesinde yalnız kalmaya çalışması ve dolayısıyla oradaki tüm Filistinli ve Lübnanlı Sünnî direniş gruplarını yok etmeye çalışması, buna yani İsrail bekçiliğine yorulmaktadır (veya isnat edilmektedir). Bu, zorunlu bir çıkarımdır. Hâlbuki bu tür eleştirileri dostların da birbirlerine yönelttikleri gayet iyi bilinmektedir. Düşmanlar arasında ise çok daha fazla cereyan etmektedir. Onun için bu tür görüş ve tenkidlere çok fazla sevinilmemelidir! Üstelik El Tufeyli bu konuda haklı mı yoksa değil mi? Bu sorunun cevabını kendi müstakil delillerimizle tayin edeceğiz.

Râfizilerin önde gelen şahsiyetlerinden (gerek İranlı siyasetçiler gerek diğer Râfizi liderler) sadır olan, 'İran ve Amerika ve hatta belki İsrail arasında müzakereler vardır ve bu müzakereler kesilmemiştir' şeklindeki beyanatlar ise, araştırmacı veya münazırın çok fazla itimat etmemesi gereken beyanatlardır. Bu tür açıklamalara bizim de ihtiyacımız yoktur. Çünkü genel olarak Râfizi İran politikasının

tabiatını ve ayırt edici özelliklerini; aşırı rasyonel, pragmatist, bazen Makyavelist, bencil ve mezhepçi bir siyaset anlayışına sahip olduklarını (veya böyle bir siyaset güttüklerini) çok açık ve net bir şekilde biliyoruz. Onun için de iki taraf arasında müzakerelerin ve görüşmelerin olması ve iki tarafın da bazı çıkarlarını -çoğu ânlık çıkarlar- gerçekleştirmek için birtakım girişimlerde bulunması çok normal bir şeydir. İki taraf da (Amerika ve Râfiziler) bunu, aynı aktiflik veya durgunluk seviyesinde yapmaktadır.

Ancak tüm bunlar, ne aralarında düşmanlık olmadığını göstermekte ne de yukarıda yaptığımız tespitleri geçersiz kılmaktadır. Nitekim düşmanlar da birbirleri ile gizlice veya açıkça müzakere yapabilir. Birbirlerinden faydalanabilir, biri diğerine karşı fırsatçı bir siyaset izleyebilir vesaire... Bu şaşılacak ve alışılmadık bir durum değildir. Ancak yapmamız gereken, -daha önce de belirttiğim gibi- genel olarak İranlıların ve Râfizilerin nazarında düşmanlarının tertibini öğrenmektir.

Râfizilerde Pragmatizm

“Pragmatizm” kelimesi, modern siyasî terminolojide kullanılan bir kelimedir. Anlamı yaklaşık olarak şudur: Geçici ve ânlık da olsa çıkarlarını gözeten ve bu uğurda ilke ve değerlerden vazgeçebilen aşırı rasyonelliktir. Bu terim bazen de daha çok -temel ilkesi, “amaç aracı meşrulaştırır” olan ve siyasî anarşizmi ifade eden- ‘Makyavelizm’e yakın bir anlamda kullanılmaktadır. Gerek devletleri İran’da, gerekse Hizbullah gibi bilinen örgütlerinde ifadesini bulan Râfiziler de genel olarak aşırı derecede pragmatisttirler.

İranlılar, on iki imamcı Râfizî Şiilerdir. Mezhepleri hepimiz tarafından çok net bir şekilde bilinmektedir. Bizler, yani Ehl-i Sünnet hakkındaki, özellikle de Selefilere hakkındaki inanç ve düşünceleri açıkça bilinmektedir. Aynı şekilde İslâm dünyasını ve liderliğinin

dizginlerini ele geçirme arzuları da bilinmektedir. Keza mezhepçi, milliyetçi ve kendi hevaları doğrultusunda icat edilmiş ve üretilmiş bir dinin sahipleri oldukları, şiarları vs. tüm bunlar herkes tarafından çok iyi bilinmektedir.

Ancak tüm bunlara rağmen, örneğin -geçici de olsa- çıkarları söz konusu olduğunda bu çıkarlarını gerçekleştirebilmek için, herhangi bir düşmanla veya kendilerine muhalif olanlarla, hatta daha fazla Selefî olan ve 'Vehhabi' olarak isimlendirdikleri insanlarla yardımlaşmaya sonuna kadar hazır olurlar. Ancak hedeflerine ulaştıktan sonra, uygun bir vakitte onlardan yine beraat ederler ve onlarla çeşitli münakaşalara girerler.

Râfizilerin dinleri takiyye ve yalan üzerine kuruludur. Oynamak, alay etmek, hile yapmak, içlerinde gizlediklerinin aksini göstermek, en azılı düşmanların ve hasımların yüzlerine gülmek, onlarla kibar bir şekilde işbirliği yapmaya istidat göstermek vesaire. Tüm bunlar onlar için çok kolaydır. Zira onlar bu şekilde davranmaya alışkınlardır ve bu yönde eğitilmişlerdir. Bu, onlarda kalıtsaldır ve onların doğalarında olan bir özelliktir!

Çelişki, Anlaşılmazlık, Takiyye, Yalancılık, Sahte Tavır Takınma, Gerçekleri Çarpıtma, Kelime Oyunu Oynama Özellikleri

Bunlar da Râfizilerin siyaset ve diplomasi alanında öne çıkan özellikleri arasındadır. Çelişki içinde yaşamaya alışıklardır. Öyle ki tutumlarındaki, siyasetlerindeki ve diğer düşünce ve davranışlarındaki çirkin çelişkilerin açığa çıkmasını fazla önemsemmezler. Örneğin bizlerden biri, hayatının bazı ânlarında yalan söylemeye mecbur kaldığında, -o ân o yalanı söylemesi dinen caiz bile olsa- yalan söylüyor olmanın hissettirdiği utanç duygusundan yüzü kızarır bozarır. Mezheplerinde ve siyasetlerinde yalan söylemeye alışmış olan

Râfizilerde ise bu hâli göremeyiz. Râfizî, senin her soruna cevap verebilir, ancak kendisinden hiçbir şey alamazsın. Doğu, batı, kâfir, Müslüman; bu dünyadaki herkes, onların anlaşılmazlığının (kapalılığının) ve başkalarının onları anlamaya güç yetiremediğinin farkındadır. Çok fazla örnek zikretmeye gerek olduğunu sanmıyorum. Irak'ta işgalci haçlı Amerikalılarla işbirliği yaparken, Lübnan'da aynı düşmana (Amerika) karşı düşmanlık gütmeleri ve onunla savaşmaları örnek olarak yeterlidir. Bu yaptıkları ise onlara göre çok normal bir şeydir! Ey değerli okuyucu! Bu anlaşılmazlığı çözmek için onların cevaplarını araştır ve nasıl bir neticeye ulaşacağını gör!

Râfizilerin önde gelen liderlerinin, İran, Lübnan ve diğer ülkelerdeki ölüm mangalarına ve bu ölüm mangalarının Irak'taki Ehl-i Sünnet'e yaptıkları katliamlara ilişkin tutumları ise en basit örneklerden biridir. Bir kez olsun, büyük bir Şii âlimin, bu ölüm mangalarını ve Ehl-i Sünnet'e yaptıkları katliamları, katliamların faillerini kınayıp hoşnutsuzlukla karşıladığını, bu konuda ve dünyanın herhangi bir yerinde Ehl-i Sünnet'e yapılan muameleler konusunda hakkı söylediğini duydunuz mu? Ancak sessizliğe gömüldüklerini veya bu tür haberleri yalanladıklarını, bu tür şeyler olmadığına dair ısrarlı tutumlarını ya da kesin bir şekilde bilinen gerçekleri tahrif ettiklerini görürsünüz.

Oysa Sünnet Ehli'nde, örneğin bir cihad örgütü birtakım hatalar yaptığında, örneğin kanları haram olan insanları öldürdüğünde, -ki bu, bir içtihadattan veya failin hataya düştüğü bir te'vilden kaynaklanıyor olsa dahi-, dünyanın dört bir yanındaki Ehl-i Sünnet âlimlerinin ve liderlerinin (Allah'ın emrettiği gibi, hakkı ve adaleti yerine getirmek, İslâm menhacinin saflığını ve selametini her türlü tahriften korumak ve nebileri, habibleri ve emin liderleri Rasulullah'ın "Allah'ım! Ben Halid'in yaptığından beriyim" kavlini kendilerine örnek almak adına), söz konusu hatanın failini kınadığını ve işlenen hatadan berî olduklarını beyan ettiklerini görürsünüz. Bunu sahip

oldukları din, tevhid ve takva inancının bir gereği olarak yaparlar. Allah onlardan razı olsun.

Peki, böyle bir tasarrufu Râfızilerde görebilir misiniz? Ancak çok zorlarsanız belki bir örnek bulabilirsiniz! İran devleti, -hükmettiklerinde- Şiilere bir örnektir. Bugün Bağdat'ta Yeşil Bölge'deki hükümetleri ve Hizbullah örgütünün Lübnan'ın bazı bölgelerindeki güçlü nüfuzu da diğer örnekler arasındadır.

Onlara yakınlaşan, onlarla sınıyan ve onları bilip tanıyan herkes, onların özellikle Sünnet Ehl-i'ne nasıl muamele ettiklerini açıkça görmüştür. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, onların tabî ve kaçınılmaz düşmanı Ehl-i Sünnet'tir. Diğer dinlerin -Yahudiler, Hıristiyanlar vb.- halklarına karşı yumuşak davranabilirler ve hatta insafli olabilirler; ancak Sünnet Ehl-i'ne karşı âdil ve insafli olmazlar. Buna bazı örnekler verebiliriz.

İran'daki Ehl-i Sünnete Karşı Davranışları

İran'daki Sünnet Ehl-i'ne karşı davranışları şu nitelikleri taşımaktadır: Zulüm, düşmanlık, eziyet, baskı, yoksullaştırma (muhtaç kılma), aç bırakma, ihmal ve dışlama. Sünnî âlimleri öldürmekte, hapsetmekte veya sürgüne yollamaktadırlar. Özellikle âlimlerin öldürülmesi hiçbir zaman son bulmamıştır ve hâlen devam etmektedir. Humeynî devriminin zafere ulaştığı ilk yıllar, Sünnî âlimlerin en çok katledildiği yıllar olmuştur. Devrimin heyecanı ve galeyanı sırasında, elde ettikleri zaferin sarhoşluğu içinde, devrim günlerinde ve devrimden az bir zaman sonra, Sünnet Ehl-i'nden olan Arap, Kürt ve Beluciler'e korkunç katliamlar yaptılar. Son senelerde ise bu durum daha da çoğaldı ve öncelerinin de sonralarının da aynı olduğu alenen ortaya çıktı.

Sözün özü, İran'da hâkim olan Râfizî rejim, zulüm ve fesatla doludur. İstedikleri ne Allah-u Teâlâ'nın rızasını kazanmak ne de O'nun kelimesini yüceltmek... Bilakis onların istediği, kendi kelimelerini yüceltmektir. Onları tanıyan hiç kimsenin bu hususta bir şüphesi yoktur. Onların despotluğunu, tarafılığını, Ehl-i Sünnet'e karşı, -insanların en fasıkları olsalar bile- kendi milletlerinin ehline yardım ettiklerini bilen kişi bunun farkındadır. Bu konu hakkında malûmatı olan herkes daha pek çok örneğin verilebileceğini bilir!

Bu konuyla ilgili olarak çeşitli kaynaklardan İran'daki Ehl-i Sünnet'in haberlerine bakabilirsiniz. Bu kaynaklardan bazıları şunlardır: İran'daki Ehl-i Sünnet Konfederasyonu'nun internet sitesi ve Sünnî muhalefet grupları Beluci ve Ahvazların internet siteleri vb... Aynı şekilde bu konuda pek çok kitap da yazılmıştır.

Hizbullah Örgütünün Lübnan'da, Beyrut'un Güney Banliyösündeki Sünnîlere Muamelesi

Örgütün buradaki Sünnîlere muamelesinin nitelikleri, yukarıda bahsettiğimiz niteliklerden çok farklı değil. Ancak güç ve hâkimiyet durumlarının gösterdiği değişime göre (veya ölçüsünde) söz konusu muamelenin mahiyeti ve şiddeti de değişmektedir. Buradaki Ehl-i Sünnet'e karşı muamelelerinin mahiyeti de, göçe zorlamak, öldürmek ve tasfiye etmektir. Zira geçmişte de bunları yapma fırsatı bulmuşlardır. Geçen yüzyılın 80'li yıllarının ortalarında Lübnanlı ve Filistinli Sünnîler, Şii Emel hareketi unsurları ve Hizbullah örgütü üyeleri tarafından göçe zorlanmış ve katledilmiştir.

Irak'ta ise Râfizîler, tam bir hâkimiyet elde edememişler hatta yakınından bile geçememişlerdir. Ancak yine de oradaki Ehl-i Sünnet'e karşı intikam, kin ve nefret duygularından sadır olan eylemler yapmışlardır. Hâkimiyeti ele geçirene kadar kendilerini kontrol edememişlerdir ve bunu gelecekte de yapamayacaklardır. Çünkü

tarîh boyunca içlerinde besledikleri kin, nefret ve intikam ateşi, onları ‘denge ve kendini kontrol’ mefhumlarından uzaklaştırmaktadır. Kin, nefret ve intikam duygularına bir de kibir ve kendileri için tarihî fırsatın geldiği ve Ehl-i Sünnet’in zayıf, parçalanmış ve bitkin olduğu zannı eklenince neler yaptıklarını gördük!

Geçici Hükümet Konseyi Döneminden, Allavî ve el-Caferî Hükümetlerine ve Son Olarak Nuri el-Malikî Hükümetine Dek Ortak Siyasetleri

Amerika ile anlaşma yaptılar. Sünnileri Amerikalılara gammazladılar. Saddam Hüseyin rejimi olduğu bahanesiyle Sünnî devletini yıkmak için Amerikalılarla iş birliği yaptılar. Onlar, Amerikalıların, Bağdat’a girdikten sonra işledikleri tüm tarihî hatalarda onlara ortaklık etmişlerdir. Savunma ve İçişleri bakanlıklarının (yani ordu ve polis) kapatılması, devletin genel olarak yıkılması ve devlet mallarının yağmalanması, Sünnet Ehli’nin yaşadığı bölgelerin ve alt yapılarının yıkılması ve “terörle savaş” kisvesi altında buralardaki Sünnîlerin kuşatılması, onlara birtakım yasak ve kısıtlamaların getirilmesi ve ihmal edilmeleri gibi hatalarda Amerikalıların başlıca ortakları olmuşlardır.

- Sünnîlere ait çok sayıda cami ve vakfı süratle ele geçirmeleri. Ey millet! Hâkimiyeti ele geçirene kadar (yani iktidar olana kadar) bekleyemediniz mi?

- Önceleri gizlemekte oldukları birçok görüş ve düşünceyi açığa vurmaları. Öyle ki, yarı resmî konumdaki insanlardan, düşündüklerinin ardında yatanları (gizlenenleri) ifade eden sözler sadır olmuştur. “Ehl-i Sünnet 1300 yıldır bizi yönetiyor. Şimdi bizim hükmetme sıramız geldi” sözü gibi ... Bu söz, onların yarı resmî temsilcilerinin birden fazla kez tekrar ettiği bir sözdür.

- Irak'taki özellikle de Bağdat'taki Filistinli yerleşimcileri öldürmeleri, göçe zorlamaları, onlara eziyet etmeleri ve kovmaları. Onları Filistinli yerleşimcileri katletmeye ve onlara eziyet etmeye iten unsurlar, temelde dinî unsurlardır. Zira bilinmektedir ki, Filistinli Müslümanların tamamına yakını Sünnî'dir. Onun için de Râfiziler, Filistinlileri Iraklı Sünnîlerin ve de Sünnî Irak devletinin dostları ve destekçileri olarak görmektedirler.

- Ölüm mangalarının zayıf ve güçsüz Sünnîlere yaptığı katliamlar, Sünnîlere karşı işledikleri suçlar ve onları göçe zorlamaları vesaire... Bu ölüm mangalarının Sünnîlere yaşattıkları, ciltlere sığmaz. Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!

- Sünnet Ehli'nin önde gelen isimlerinin, Mehdi ordusu milisleri ve Bedir tugayları tarafından planlı ve sistemli bir şekilde öldürülmesi. Ki bu, Saddam rejiminin yıkıldığı dönemin başlarında başlamış olup bugüne kadar devam eden bir olaydır. Ve vuku bulduğu sabit olan bu olay, tüm Sünnîler tarafından da bilinmektedir.

- Bu konuda zikredilebilecek son örnek de, Râfizîlerin, Ehl-i Sünnet'e karşı büyük bir kin, derin bir nefret duygusu beslediklerini ve onlardan intikam almak istediklerini gösteren (daha doğrusu Sünnîlere karşı besledikleri bu düşmanca duyguların gücünün onları ne denli esir aldığını gösteren) utanç verici ve tutarsız davranışlarıdır. Ki, o da Saddam Hüseyin'i Müslümanların iki büyük bayramından biri olan mübarek kurban bayramı günü idam etmeleridir! Ne var ki Allah'ın onlara kurduğu tuzak sayesinde, bu utanç verici idam olayının görüntüleri bütün dünyaya sızmış ve böylece tüm dünya ve dünyanın dört bir yanındaki tüm Sünnî Müslümanlar Saddam'ın idam ediliş şekline tanık olmuştur.

Saddam Hüseyin'in nasıl bir insan olduğu ve ona karşı ne tür tutumlar geliştirildiği bir tarafa, Râfizîlerden sadır olan bu davranış, yukarıda da belirttiğimiz gibi, Sünnîlere karşı içlerinde besledikleri

kin ve nefret duygularına, kendilerine hâkim olamadıklarına ve de nefislerinin, öfke ve kibirlerinin esiri olduğuna canlı bir örnektir. Bu olay, aynı şekilde ne denli dar fikirli olduklarını ve vicdanlarının da ne denli zayıf ve hakir olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Zira böylesi bir durumda tam bir adalet ve şerefilik gösterebilirlerdi. Affetmeseler bile hakkı yerine getirirken en azından yansız ve âdil olabilirlerdi ve insanlara Ehl-i Sünnet'ten intikam almak istedikleri, onları küçük gördükleri, onlarla alay ettikleri ve onlara ihanet ettikleri izlenimi vermekten kaçınabilirlerdi. Aynı şekilde Saddam meselesinde, onun muhakemesi, mahkûm edilmesi ve hakkında verilen hükmün tatbik edilmesi sırasında (veya sürecinde) daha erkekçe, daha akılcı, daha ahlâklı ve faziletli bir davranış örneği sergileyebilirlerdi.

Ancak tüm bunların olması imkânsızdı. Çünkü onlar güzel ahlâktan tamamen uzaktılar. Onların sahip olduğu ahlâk, duyduklarında kibirlenmelerinden ve bozgunculuk yapmalarından korkulan bayağı, aşağılık, sefil ve aç insanların ve de hâkimiyeti ele geçirdiklerinde eziyet etmelerinden korkulan ödle ve yüreksiz insanların ahlâkıdır!

Allah-u Teâlâ'dan afiyet ve selamet diliyoruz.

Şii İnan Cumhuriyeti ve Lübnan'daki Şii Direniş

Şii İnan cumhuriyeti ve Lübnan'daki Şii direniş... Evet, bu şekilde isimlendirilmeli. Çünkü ne İnan cumhuriyeti, bir İslâm cumhuriyetidir ne de Lübnan'daki direniş, İslâmî bir direniştir. Tüm bunlar, yalnızca Râfizilerin aldatmacası ve ustası oldukları politika ve şiar (slogan) sanatının bir ürünüdür. Amaçları daima kendilerini İslâm ehli olarak göstermek ve İslâm dinini ve İslâm ümmetini temsil ettikleri izlenimini vermektir. Bunu da Sünnî Müslüman kitleler

tarafından kabul görmek için yapmaktadırlar. Zirâ aksi takdirde (yani bunu yapmazlarsa), Şii olduklarını söylediklerinde kendilerine en azından kaygıyla ve tedbirle yaklaşılacağını bilmektedirler. Kendilerini İslâm ehli olarak göstermeye çalışmaları, kendilerinin hak ehli (ehl-i hak) gerçek Müslümanlar olduklarına dair inançlarına da uymaktadır. Hayal kırıklığına ve ziyana uğradılar!

Onlara, Şii (Şia) ismi yerine İslâm ismini kullanmaları gerektiğini öğreten birtakım tecrübeler de yaşamışlardır. Örneğin, Lübnan'daki "Şii Emel Hareketi" ismi (yani harekete bu ismin verilmesi) bir hataydı. Bu hatayı, daha sonra "Hizbullah"ı kurarak telafi etmeye çalıştılar. Buna benzer başka tecrübeleri de vardır. Aynı şekilde Humeynî devriminin de "İran Şii devrimi" olarak isimlendirilmesi gerekirdi. Çünkü salt Şii devrimiydi. Allah'ın dinini, Allah-u Teâlâ'nın Hz. Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e gönderdiği İslâm dinini temsil etmiyordu. Nasıl Allah'ın dinini temsil etsin ki? İmamlara dua edip onlardan medet (yardım) istemek, kabirleri tazim etmek, kabirlerin üzerine bina yapmak ve onları meşid ve bayram yeri edinmek, ölünün arkasından sürekli feryat etmek gibi dinde bid'at olan bir yığın uygulama ile şirki desteklemek için gelmiş bir devrim iken; Allah Rasûlü Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in -dini ve Kur'an'ı tüm insanlığa taşıyan- ashabına küfür edilmesini, onların fasık ve kâfir addedilmelerini, Nebî (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'nin namusuna dil uzatılmasını, Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in -müminlerin tertemiz anneleri olan- hanımlarına apaçık iftiralar atılmasını; Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in dinine ters düşen ve dünyadaki tüm Müslümanların ve kâfirlerin, İslâm dinine aykırı olduğunu bildikleri tüm bâtil inançlara, -imamların masum olduğu, gaybı bildikleri, ölüleri dirilttikleri, istedikleri zaman dünya işlerine ve dünya işlerinin tedbirine karışabilecekleri inancı gibi-, imânı desteklemek için gelmiş bir devrim iken nasıl Allah'ın dinini temsil edebilir ki?

5. BÖLÜM

LÜBNAN HİZBULLAH'I

A rtık Lübnan Hizbullah'ı hakkında konuşabiliriz. Hizbullah'ı Atabii bağlamına yerleştirdik. Aynı şekilde konuya ilişkin rapor, makale, belge ve beyanları toplamak suretiyle konuyu uzatmak yerine çok fazla tafsilata girmeden yolumuzu kısalttık. Nitekim Hizbullah örgütü, sadece, Râfizîlerin ajandasına ve stratejilerine hizmet etmek için kurulmuş Şii bir örgüttür. Lübnanlı olmaktan önce, İranlı ve Humeynîci bir örgüttür.

Hizbin sözcüsü İbrahim El Emin'in 1987 yılı Mart ayında Lübnan'da düzenlenen bir kutlama (veya merasim) sırasında söylediği şu söz bunu desteklemektedir: “Biz, İran'ın bir parçası olduğumuzu söylemiyoruz. Biz Lübnan'daki İran'ız, İran'daki Lübnan'ız.”⁹

İbrahim El Emin'in bu söylediğine benzer ifadeler, bazen belirli durumlarda, meydan okuma ve güçlü olma duyguları kapsamında onlardan sadır olmaktadır.

Hasan Nasrullah (Hizbullah Genel Sekreteri) da şunları söylemiştir: “Biz, İran'da İslâm'la hükmeden ve Müslümanlara ve Araplara yardım eden bir devlet görüyoruz! Ve İran'daki rejimle ilişkimiz, yardımlaşma ilişkisidir. Rejim (devlet) erkânı ile dostluklarımız vardır ve rejimle temas halindeyiz. Ayrıca oradaki dinî merciler de bizim mücadelemizin ve direnişimizin dinî ve meşru örtüsünü oluşturmaktadır.”

9 Lübnan'da yayımlanan El Nehar Gazetesi.

Aynı şekilde şöyle de demiştir: “İsrail saldırdığı zaman, savaş neredeyse genişleyip Suriye’ye kadar uzanacak ve bölgesel bir savaş haline gelecekti. Ancak İran kuvvetleri yardım için hemen Suriye ve Lübnan’a geldiler. Savaşçılarımızın eğitimini İranlı kuvvetler üstlenmiştir.”¹⁰

1985 yılında hizip tarafından yayınlanan, “*Biz Kimiz ve Kimliğimiz Nedir?*” başlıklı kuruluş bildirgesinde de şu ifâdeler yer almıştır: “Biz, Allah’ın İran’da öncülerine (yani ilk saflarına) zafer nasip ettiği ve dünyada merkezî İslâm Devleti’nin nüvesini yeniden tesis eden Hizbullah ümmetinin evlatlarıyız ... Tüm şartları bünyesinde toplayan el veliyyu’l fakih ile temsil olunan ve hâlihazırda, Müslümanların devriminin ve şanlı uyanışlarının mimarı olan imam-ı müsedded Ayetullah El Uzmâ Ruhullah El Musevî El Humeynî’de tecessüd eden (Allah onun hâkimiyetini daim kılsın), adil ve feraset sahibi tek bir liderliğin emirlerine bağlıyız.”¹¹

İran’ın, hizbin ortaya çıkmasındaki ve kuruluşundaki -ve de kuruluş tarihinden uzak olmayan bir döneme kadar- müdahalesi somut ve açıktı. Öyle ki İran Devrim Muhafızları’na mensup üyeler, hizbin şûra meclisinde üye olarak bulunuyordu. Ancak bir müddet sonra örgütün (Hizbullah’ın) görüşleri değişti. Lübnan ve Arap kamuoyunun baskıları sebebiyle ve de “milliyetçi olmamakla ve Lübnan’daki bir İran hizbi olmakla vb.” itham edildiklerinde karşılaştıkları sıkıntılar nedeniyle, İran’ın bariz bir şekilde görünen elini uzaklaştırmaya karar verdiler.

Ben, bu kararın ardında yatan sebeplerden birinin de Hasan Nasrullah’ın ve Lübnanlı Şiilerin bir tür kişisel bağımsızlık (özerklik) elde etme arzusu olduğunu düşünüyorum... Ki özellikle, zamanla ve yaşanan gerçekliğin kasveti ile Hizbullah nazarında İran

10 El Mukaveme Dergisi, Sayı: 27ve 31. Abdulmunim Şefik’in Ru’ye Muğayıra adlı kitabından.

11 Çeşitli kaynaklardan alıntıdır. Ali El Sadık’ın ‘Hizbullah Hakkında Ne Biliyorsunuz?’ adlı kitabı ve El Cezire Kanalı gibi.

devriminin coşkusunun ateşinin ve (devrimin) sloganlarının parlaklığının sönmeye başladığı ve deyim yerinde ise akılcı düşünmeye ve gerçekçiliğe daha yakın bir hâle geldikleri (!) göz önüne alınırsa, bu hiç de uzak bir ihtimal değil...

Hizbin, İran'ın eliyle ortaya çıktığını tedvin eden birçok bilinen kaynak ve belge vardır. Bakınız: Abdulmunim Şefik'in "*Hizbullah Ru'ye Muğayira*" adlı kitabı. Kitabın "İsrail'in Lübnan'a Saldırısı ve İttifak" başlıklı dördüncü bölümünde şöyle geçmektedir: "1982 (İsrail) saldırısının Lübnan'daki İran varlığına derin bir etkisi olmuştur. Zira bu saldırı vesilesiyle İran'ın İsrail-Arap çatışmasındaki (savaşındaki) rolü genişlemiştir; saldırı, İran'a, Lübnan'daki Şii hareketi destekleyen askerî girişime (veya askerî çabaya) ilk kez doğrudan katılma fırsatı vermiştir. İran, bu savaşa 1500 Pasdaran (İran Devrim Muhafızları) unsurundan oluşan nispeten küçük bir askerî birlik ile doğrudan katılmıştır. Ve bu İranlı askerî birliğe, Suriye yoluyla Bekaa Vadisi'ndeki dost çevreye girme izni verilmiştir. Daha önce-leri İran'ın Lübnan'da bağımsız bir askerî varlık oluşturma çabaları, Esed'in bizzat kendisi tarafından püskürtülmüştü. Ne var ki Suriye'nin tutumu, İsrail'in saldırısından sonra, belki de İran'ın yardım tekliflerine karşı öncekinden daha az direnç göstermeye başladı.

İran açısından da Lübnan'daki yeni varlığı, devrim rejimi ile Arap dünyasındaki en büyük Şii grup arasında ilk doğrudan temas noktasını doğurdu. Ve o ândan itibaren İran, -nüfuzunu Arap-İsrail çatışmasının kalbine kadar genişletmesine imkân sağlaması muhtemel bir üs niteliği taşıyan- bu taifenin meselelerinde başrolü oynayan bir faktöre dönüştü.

Ve o dönemde, Suriye ve İran'ın çıkarları ve yönelimleri giderek daha fazla kesişmeye başladı. Suriye'yi, İsrailileri Lübnan'dan çıkarma hamlesine sevkeden doğrudan faktörler (itici unsurlar), stratejik faktörlerdi. Zirâ, Lübnan'ın güney yarısındaki -özellikle de Bekaa Vadisi'ndeki- İsrail askerî varlığı, Suriye'yi çifte tehdit altına

sokmuştu. Nitekim Dimaşk (Şam) ilk defa, Golan Tepeleri'nden ve İsrail'in Lübnan'daki ön mevzilerinden gelebilecek olası bir çifte tehlike ile karşı karşıya kalmıştı. Bunun yanı sıra, Lübnan'da İsrail ve batı yanlısı bir rejimin varlığından kaynaklanan jeopolitik bir tehdidin varlığı da söz konusuydu. Suriye'nin, bölgesel izolasyon olasılığına ve İsrail ile Arap ülkeleri arasında yapılan ikili antlaşmaların (yani İsrail'in savaştığı her Arap ülkesi ile ayrı ayrı imzaladığı anlaşmaların) tehlikelerine dair endişesi, o dönemde dış siyasetini belirleyen temel faktör oldu. Lübnan'ın da Amerika-İsrail yörüngesinde olması, esasında zaten meyilli olan bölgesel denge kefesinin, Iraklı ve İsraili tehditlere bir de batıdan gelebilecek olası bir çevrelemenin (çemberin) eklenmesi suretiyle, istenmeyen bir şekilde daha da ağır basmasına (yani bölgesel dengenin daha da bozulmasına) sebep olacaktı.

Ayrıca Lübnan'ın geri çekilmesinin ağırlığı, Mısır'ın kaybedilmesine yani müttefik olarak kaybedilmesine eklenecekti. Ürdün'ün şüpheli tutumu da göz önüne alınacak olursa, tüm bu koşullar altında Suriye'nin İran'la ilişkilerini güçlendirmek istemesi sürpriz değildi. Nitekim Suriye, ekonomik destek şeklinde maddi yardım, eğitilmiş yerel kitleler şeklinde insan gücü, İsrail'e ve batıya düşman bir radikal bakış açısını temsil eden bir propaganda ve de tüm bölgesel ve küresel düşmanlarını rahatsız edecek yeni bir baskı ve tehdit kaynağı temin etme hususunda İran'a güvenmeyi başarmıştır. Ancak aynı zamanda, (İran'ın) olması gerekenden daha güçlü veya içişlerine karışacak kadar özgür olmasını önlemek adına İran ile arasındaki fizikî ve tarihî mesafeyi korumuştur.

1988 Ağustos ayından 1990 Ağustos ayına kadar geçen süre zarfında, Suriye-İran ilişkilerini etkileyen bir dizi gelişmeler yaşandı. İran-Irak savaşının sona ermesiyle birlikte, hem Suriye'nin hem de İran'ın karşısında Irak'ın gücü dikkat çekici bir şekilde ortaya çıktı. Çünkü Irak, söz konusu savaşta yalnızca İran'ı küçük düşürücü bir yenilgiye uğratmakla kalmamış, aynı zamanda en iyi kazancı elde

etmiştir. Öyle ki körfezde ve doğuda tahta oturacak en büyük Arap gücü rolünü oynamak için geniş bir uluslararası destek ve Arap desteği bulmuştur. Bunun için de İran'ı, Suriye ile ittifaka sıkıca sarılmaya iten dürtüler, pek çok faktörün bir araya gelmesi sebebiyle daha da güçlendi. Bu faktörlerden bazıları; İran'ın Irak gücü karşısında zayıf düşmesi, Amerikan askerlerinin körfezde yayılması ve bölgesel ve uluslararası izolasyondur.

Benzer şekilde, Suriye'yi de kendi geleneksel maslahatı; Irak'ı kuşatma ve Lübnan'daki rakipsiz rolünü muhafaza etme arzusu güdüliyordu. Bununla birlikte başka etmenler de söz konusuydu. Bu etmenlerin ilki ve en önemlisi, Doğu'nun Batı ile ilişkilerinde yaşanan değişiklikler ve Amerikan-Sovyet rekabetinin bölgeden uzaklaştırılmasıydı. Öyle ki Suriye'nin, Sovyetler Birliği ile uzun vadeli siyasî ve stratejik ilişkileri, Başkan Gorbacov'un seksenlerin ortasında göreve gelmesi ve Sovyetlerin Suriye'ye yaptığı askerî ve ekonomik yardımdan giderek imtina etmeye başlaması ile birlikte yıpranmaya başlamıştı.

Suriye-İran ittifakının neticelerini ortaya çıkaran önemli bir merkezi vardı. Lübnan ... Lübnan, bu ittifakın -anlaşmaların kokusunun alındığı- mutfağıydı. Bu yüzden, istese de istemese de Lübnan bu ittifak ile ilişkilendirildi.

İran'daki birçok medya organında muhabir olarak görev yapan Nacih Ali, İsviçre haber ajansları tarafından da yayınlan, "*Lübnanlı Hesaplar ve İran Ajandası Arasında Hizbullah*" başlıklı makalesinde şunları yazmıştır:

"Hizbullah, kuruluş döneminde önemli bir aşamadan geçti. El-veliyu'l fakih İmam Humeyni'nin temsilcisi, o dönemde hizbin -toplantılarına İranlı yetkililerin katıldığı- şûra meclisinde etkin ve güçlü bir konuma sahipti. Ancak hizbin şûra meclisi, Hizbullah'ın el veliyu'l fakihin velayetinden ve (daha önce, İsrail saldırısından

hemen sonra, Hizbullah direnişini desteklemek ve Hizbullah unsurları için eğitim seminerleri düzenlemek amacıyla Lübnan'a bir grup liderini ve adamını gönderen) devrim muhafızlarının müdahalesinden uzak, Lübnanlı sıfatına bürünebilmesi için Ayetullah Ali Hamaney'den, temsilcisinin bundan böyle şûra meclisine katılmamasını ve İran'ın rolünün ilga edilmesini talep etti. Hamaney, şûra meclisinin bu isteğini, Nasrullah'ın doğrudan tesiriyle kabul etti.

Hizbin Doğuşu ve Ortaya Çıkışı – Hizbullah'ın Şii Emel Hareketi'nden Doğuşu

Öncelikle şuna işaret etmeliyim ki, bu örgütün 'Hizbullah' olarak adlandırılması yanlıştır. Şirkten ve ortak edinmekten münezzeh olan Allah-u Teâlâ'ya (*azze ve celle*) değil, şirke ve sapıklığa nispet edilmeleri ve bu sıfatlarla nitelenmeleri gerekirdi.

Hizbin Ortaya Çıkışının -İlan Edilen- Sebepleri

Bu konuda onlar tarafından söylenmiş pek çok söz bulabiliriz. Aşağıdaki şu örnek, bu husustaki sözlerini özetlemektedir:

“1982 yılında Hasan Nasrullah, İsrail'in Lübnan'a saldırısı neticesinde ortaya çıkan siyasi ve askerî gelişmelerle başa çıkma yolları konusunda, Emel Hareketi'nin siyasi liderliği ile o zaman aralarında çıkan temel anlaşmazlıklar sebebiyle Emel hareketine mensup yetkililerden ve kadrolardan oluşan büyük bir grupla hareketten ayrıldı.”¹²

Bir başka örnek: El Cezire internet sitesinden / El ma'rife / Hizbullah'ın doğuşu ve gelişimi:

12 Hizbullah'ın yarı resmi internet sitesi Al Mukaveme'den (www.moqawama.org) alınmıştır. Bkz: Sitenin 'Genel Sekreterin Biyografisi' bölümü / 'Seyyid Hasan Nasrullah'ın (Allah onu korusun) hayatından küçük bir kesit'.

“Ortaya çıkış koşulları: Hizbullah, 1982’de Lübnan’da bir örgüt olarak ortaya çıkışından önce, fikrî ve ideolojik olarak bir varlık göstermekteydi. Bu fikrî ortamın oluşmasında, güneyde ilmî faaliyetlerde bulunan Şeyh Hüseyin Fadlullah’ın rolü olmuştur. Ve 1979’da İran’da Ayetullah El Humeynî liderliğinde gerçekleşen İslâm devriminin Hizbullah’ın gelişiminde güçlü bir etkisi olmuştur. Bunun sebebi ise iki taraf arasındaki mezhepsel ve siyasî bağdır. 16 Şubat 1985’te hizip tarafından yayınlanan bir bildirimde “...el veliyyu’l fakih ile temsil olunan ve Müslümanların devriminin ateşleyicisi ve şanlı uyanışlarının mimarı olan Ayetullah El Uzmâ Ruhullah El Musevî El Humeynî’de tecessüd eden, adil ve feraset sahibi bir liderliğin emirlerine bağlıyız” denmiştir.

Hizbin üyelerinin çoğunluğu, Lübnanlı Şiiilerden oluşmaktadır. Ancak mezhepsel/ideolojik olarak İran’a bağlıdırlar. Zira İran Devrimi Mürşidi Ayetullah Ali Hamaney’i en büyük yüksek dinî mercilerinden biri, Hizbullah’ın Genel Başkanı Şeyh Hasan Nasrullah’ı da Ayetullah Ali Hamaney’in Lübnan’daki meşru temsilcisi olarak görmektedirler. İran’la kurulan bu ideolojik ve fikhî irtibat, çok geçmeden, devrim muhafızları yoluyla İslâm Cumhuriyeti’nden hizbe gelen hızlı bir destek şeklinde doğrudan karşılık buldu.

Hizbullah, 1982 yılında İsrail’in Lübnan’ın güneyini işgaline karşı askerî bir direniş hareketi olarak kurulmuştur. Bunun için hizb, siyasî ideolojisini işgale karşı direniş temeli üzerine inşa etmiştir. Hizbin gerçekleştirdiği ve kendisine Arap dünyasında erken şöhreti getiren ilk başarılı operasyon, Ekim 1983’te Lübnan’daki ABD ve Fransa askerî üslerine eş zamanlı olarak düzenlediği bombalı saldırıdır. Bu saldırı, 300 Amerikan ve Fransız askerinin ölümüyle sonuçlanmıştır.”

Hizbin Doğuşunun Gizli Sebepleri¹³

Hizbullah'ın doğuşunun gizli sebepleri, kısaca İran Şii devriminin ihracında ve sözünü ettiğimiz büyük Şii stratejisine hizmette ifadesini bulmaktadır. 'Hizbullah', Lübnan'daki ve -Müslümanların en büyük meselesi olan- Kudüs yakınlarındaki büyük Şii hareketine ve Şiiliğin İslâm ümmetinin bedenine nüfuz ettirilmesine hizmet eden bir araç olması için kurulmuştur. Başka bir deyişle, İran'ın Lübnan'ın güneyinin kendisine ve Şiilere âit bir nüfuz bölgesi olması yönündeki hırsı ve çabaları sebebiyle kurulmuştur. Ki Temmuz 1993 ve Nisan 1996 anlaşmaları, İran'ın bu arzusunu siyasî olarak doğrulamıştır. Birçok sebepten ötürü artık faydasız hâle gelen Şii Emel Hareketi (Örgütü)'ne alternatif bir hareket (örgüt) arayışı da Hizbullah'ın kuruluş sebeplerinden biri olmuştur. Zira Emel Hareketi, Lübnan'daki Hıristiyan Hizbu'l Ketâib örgütü ve Yahudilerle el ele vererek mülteci kamplarındaki Filistinlilere ve bazı Lübnanlı Sünnîlere karşı korkunç katliamlar yapmış, bu da hareketin imajını bozmuştu. Öte yandan, Emel Hareketi, kuruluşundan itibaren, büyük ölçüde laik veya laik-dini Şii karışımı bir yapıya sahipti. Bu ise, İran'daki Şii devriminin, velayetu'l fakih ilkesinin ve genel olarak Şii dini akımın zaferine ulaşmasından sonra, düzeltilmesi gereken bir dengesizlikti. Ayrıca Emel Hareketi, bir ölçüde bağımsız bir örgüttü. Ancak artık istenen, mutlak şekilde İran'a ve devrimine bağlı ve sadık bir hizb bulmaktı. Bunun yanı sıra İran'da Humeyni'nin önderliğinde gerçekleşen Şii devriminin zaferi, her yerdeki Şiiilerin duygularını -modern tarihte benzeri görülmemiş bir şekilde- harekete geçirmiş (çoşturmuş) ve hırslarını kıskırtmıştı. Dolayısıyla Emel Hareketi'nden ve hareketin dışından önemli Şii şahsiyetlerden oluşan, nüfuz sahibi büyük bir grubun düşünceleri (fikirleri); İran devriminden yana olmaya, devrim sancağı altına girmeye, -veliyu'l fakih'e (ki o vakit Humeyni idi) biat etmeyi; onun söz ve emirlerine göre hareket etmeyi ve sadece onun meşruiyeti kapsamında

13 Bunu söyleyen, Müslüman (Sünnet Ehli) araştırmacı, yazar ve düşünürlerdir.

çalışmayı gerektiren- “velayetu’l fakih” kuramına inanmaya doğru meylediyordu. Ancak bilinmektedir ki, Humeynî devriminin başarısına ulaşmasından sonra, bu kuram hakkında büyük bir fikhî ve ideolojik tartışma yaşanmış ve bu kuram sebebiyle Şiiler arasında bölünmeler, anlaşmazlıklar meydana gelmiştir.

Öyleyse ‘Hizbullah’ olarak adlandırılan Râfizî hizbin hakikati işte budur. Hiç şüphe yok ki, hizbin bu isimle (Hizbullah) isimlendirilmesi, dinde fıkıh eksikliğinin bir delilidir. Zaten nasıl fıkıh bilgileri olsun ki? Onlar ki şirk ehli bir millet iken, Allah’tan başkasına dua ederlerken, apaçık bâtıla inanırlarken, Kur’ân’ı yalanlarlarken nasıl (nereden) dinde fıkıh bilgileri olsun ki? Aksi hâlde (dinde fıkıh bilgisi olan) bir Müslüman, ‘Hizbullah’ kelimesinin Kur’ân-ı Kerim’de, küfür ve isyanla yeryüzünde bozgunculuk çıkararak, Allah’ı inkâr eden şirk ehli kâfirlerin ismi olan ‘hizbuşşeytan’ ismine karşılık, tevhid ve takva ehli olan, Allah-u Teâlâ’ya itaat eden ve salih amel işleyen tüm müminler için kullanılan şer’î bir isim olduğunu bildiği hâlde, kendisinin kurduğu bir örgüte nasıl olur da ‘Hizbullah’ adını verebilirdi ki?

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur:

“Allah’a ve ahiret gününe imân eden hiçbir topluluğun, babaları, oğulları, kardeşleri yahut kendi soy-sopları olsalar bile, Allah’a ve Peygamberine düşman olan kimselere sevgi beslediğini göremezsin. İşte Allah onların kalplerine imânı yazmış ve onları kendi katından bir ruh ile desteklemiştir. Onları, içlerinden ırmaklar akan ve içlerinde ebedî kalacakları cennetlere sokacaktır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah’tan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah’ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, Allah’ın tarafında olanlar kurtuluşa erenlerin tâ kendileridir.” (Mücadele Sûresi, 22).

Maide suresinin 54, 55, 56 ve 57. âyeti kerîmelerinde de şöyle buyurmuştur:

“Ey imân edenler! Sizden kim dininden dönerse, (bilin ki) Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı güçlü ve onurludurlar. Allah yolunda cihad ederler. (Bu yolda) hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. İşte bu, Allah'ın bir lüt-fudur. Onu dilediğine verir. Allah lütfu geniş olandır, hakkıyla bilendir. Sizin dostunuz ancak Allah'tır, Rasûlüdür ve Allah'ın emirlerine boyun eğerek namazı kılan, zekâtı veren mü'minlerdir. Kim Allah'ı, onun peygamberini ve inananları dost edinirse bilsin ki şüphesiz Allah taraftarları galiplerin tâ kendileridir. Ey imân edenler! Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden dininizi alaya alıp oyuncak edenleri ve öteki kâfirleri dost edinmeyin. Eğer mü'minler iseniz Allah'a karşı gelmekten sakının.”

İnsan tarafından kurulan bir örgüte, siyâsî bir oluşuma ‘Hizbul-lah’ adının verilmesi (yani bunun hükmü), en azından aşırı derecede mekruhtur. Çünkü bu isimlendirmede, Allah-u Teâlâ'nın, Kitabına ve Rasûlü'nün diline koyduğu isimlerin mânâlarının değiştirilmesi ve tezvir edilmesi söz konusudur. Aynı şekilde bu isimlendirme ile İslâm dini ifsada ve bozulmaya da maruz bırakılmaktadır. Zirâ insanların yaptıkları hatalar ve fesatlıkları, şer’î isimlere mâl edilmektedir. Üstelik bu (yani mekruh oluşu), bu isimlendirmeyi yapanlar salah ehli olduğunda da böyledir. Bu isimlendirmeyi yapanlar bir de şirk, bid'at ve dalalet ehli ve dinden sapanlar ise -bizim konumuzda olduğu gibi-, vallahi bu isimlendirme, en büyük bâtil ve en büyük yalancı şahitliktir. Allah'tan afiyet ve selamet dileriz.

Yukarıda geçenlerin tümü bizde yerleşirse, bu hizbin Filistin meselesi ve düşman İsrail'e karşı direniş meselesi ile niçin ilgilendiğini daha kolay anlayabiliriz. Ve her şey, kavrayış bakımından, doğru yerine koyulmuş olur.

Lübnan Hizbullahı'nın ‘Filistin davasına ve Yahudi işgaline karşı direniş’ten başka bir şeye öncelik vermesi mümkün değildir. Zirâ

bu, sözünü ettiğimiz Râfîzî stratejisine hizmetin giriş noktasıdır. Böylece Hizbullah, medhiyeler alacak, (Râfîzîlerin) dinini yayacak, İslâm ümmetinin tümüne yayılacak ve umut ettikleri Râfîzî liderliğini ve ebedî rüyaları olan İslâm ümmeti liderliğini kuracaktır!

Öyleyse Filistin'deki direnişin mutlaka desteklenmesi gerekiyordu. Ancak bunun şartlarından biri de direnişin buna uygun olması, yani direnişin bu desteği kabul etmesi idi. Öyle de oldu. Öyle ki son yirmi yılda Filistin direnişinin büyük bir bölümü, tesadüf olarak (Önce de, sonra da emir Allah'ındır), Râfîzîler'in ilişki kurmasını kolaylaştıracak türden bir İslâmî direnişti. Ki onlar da Hamas hareketi ve -her ne kadar isimleri farklı olsa da- benzer bir hareket olan İslâmî Cihad Hareketi'nde temsil olunan Müslüman Kardeşler'di. Böylece İran devletindeki Râfîzîler ve onların yakın kolu olan Lübnan Hizbullah'ı için, bu iki hareket vasıtasıyla, müdahale ve nüfuz etme hususunda güçlü bir program hazırlamak kolay oldu. Bu işbirliği ve ittifak sayesinde, gerçek bir İslâmî ve Sünnî devletin olmayışı, Arap İslâm ülkelerinin Filistin davasına ihanet ederek, Amerikan ve batı projelerinin arkasından koşmaları ve düşman Yahudilerle ilişkilerini normalleştirmeye çalışmaları sebebiyle Râfîzîler, Filistin davasının ilk 'İslâmî' destekçisi ve sponsoru oldular.

Öyleyse Lübnan Hizbullahı'nın Filistin'e girişini sağlayacak olan bu iki hareketti: Hamas ve İslâmî Cihad... Şayet Şiiilik ve Rafîzî mezhebi (doktrini) Filistin'e girdiyse, bunun sorumluluğunu bu iki hareket taşımaktadır. Sözünü ettiğimiz Râfîzî stratejisini desteklemenin, Râfîzîlere yardım etmenin, onlarla işbirliği yapmanın ve bayraklarını yükseltmenin sorumluluğunu, Hamas ve İslâmî Cihad hareketleri taşımaktadır. Şüphesiz Allah'tan geldik ve O'na döneceğiz!

Bu konuda, 'şiddetli ihtiyaç veya zaruret' söylemleri mazeret kabul edilemez. Zira Allah'a hamd olsun, sadık olanlar ve Allah'tan korkanlar için, şer'î alternatifler bolca mevcuttur. Ayrıca zorluk ve

sıkıntı hâlinde bu tür bir topluluktan (Râfizîler) askerî ve maddi yardım almak ile insanın akidesinin sabitelerinden taviz vermesi ve kendisi aracılığıyla şirk ve dalalet ehlinin Müslümanların ve nesillerinin içine nüfuz etmesine izin vermesi arasında çok büyük bir fark vardır. Bu, açık bir sapkınlık ve dini terktir. Bununla birlikte, adı geçen bu iki hareket akidelerine sadık kalsalardı, İranlı Şiiiler, Filistin sahasına girebilmek için yine de onlara yardım etmek zorunda kalacaktı. Ancak kötü olan, iki örgüt arasındaki ‘daha çok yardım alma’ yarışıydı!

Hizbullah’ın yerel ve uluslararası olmak üzere iki ajandası olduğu ve ikisinin de bahsettiğimiz Şii stratejisinin kapsamına girdiği bilinmektedir. Bölgesel ajanda, yıllar içinde gelişmiş; başlangıçta Lübnan’da Şii (mezhebinin) varlığını güçlendirme çabasından ibaret iken, zamansal faktörlerin yardımıyla Lübnan devletindeki siyasete iştirak etme, hatta belki de sultayı ele geçirmeye çalışma noktasına ulaşmıştır. Bugünlerde olduğu gibi... Öyle ki yaklaşık iki aydan bu yana, Hizbullah ve müttefiki olan Emel Hareketi, Hıristiyan Avn Akımı ve diğerlerinin önderlik ettiği Lübnan muhalefeti, iktidarı ele geçirmek için oturma eylemleri ve gösteriler düzenlemektedir. El Cezire’nin internet sitesinde (aljazeera.net) yayınlanan Hizbullah dosyasında şöyle geçmektedir: “Hizbullah, Lübnan sahasındaki siyasî hareketlerinde, siyasî düşünce ile siyasî programı ayırt etmektedir. Ve o ânki mevcut siyasî ortam, siyasî düşüncenin uygulanması için elverişli değilse bile, siyasî düşüncenin yıkılmadığına (geçerliliğini kaybetmediğine) inanmaktadır.” Lübnan’da İslâmî bir devlet kurma düşüncesiyle ilgili durumda olduğu gibi... Hasan Nasrullah şöyle diyor: “Biz Lübnan’da bir İslâm devleti kurma düşüncesini, Afganistan’daki Taliban’ın yaptığı şekilde sunmuyoruz. Lübnan’da İslâm devleti düşüncesi, siyasî düşünce olarak hazırdir; ancak siyasî program düzeyinde Lübnan’ın içinde bulunduğu gerçekliğin hususiyeti (özellikleri), bu düşüncenin gerçekleştirilmesine müsaade etmemektedir. Zirâ arzu edilen İslâm devleti, büyük bir halk

iradesinden kaynaklanıyor olmalıdır. Korunmaya ihtiyacı olduğundan, İslâm devletini şimdi kuramayız.”

Hizbin bölgesel veya uluslararası ajandası ise tekrar tekrar bahsettiğimiz Humeynîci Râfizî stratejisi; yani Şiiliği yaymak, Sünnîlere karşı üstünlük sağlamak ve İslâm ümmeti liderliğini ele geçirmektir!

Her iki ajandanın da (yerel ve uluslararası), İsraili düşmana karşı direniş seçeneğini, Filistin direnişini desteklemeyi, Filistin davasını ve Filistin’in özgürlüğü için çalışmayı benimsemeye (kabul etmeye) korkunç derecede ihtiyacı vardı. Çünkü İslâm ümmeti arasında Şiiler için şerefli ve onurlu bir konum bina etmenin ve Müslüman kitlelerin (çoğunluğu Sünnî olan Müslümanların) güvenini kazanmanın yolu buradan geçiyordu. Ve aynı zamanda -Şiilere- toplumsal, siyasî ve askerî oluşum fırsatı veriyor, Râfizîlerin sürekli olarak silahlanmalarına ve Lübnan’ın önemli bölgelerini kontrol altına almalarına ve davet (Şiiliği yayma) faaliyetlerini sürdürmelerine imkân sağlıyordu. İsrail’e karşı direniş ve Filistin’in özgürlüğüne kavuşturulması meselesi olmasaydı birçok fırsatı kaçıracaklardı!

Râfizîleri ya da en azından bazılarını motive eden başka özel bir faktör daha vardı. Ki o da, Filistin’in gaspçı Yahudilerin elinden kurtarılmasının, Râfizîlerin inandığı, sirdaba giren El Mehdi’l Muntazar’ın çıkması için zorunlu bir öncelik (veya adım) olduğu yönündeki inançtı. Konu hakkında bilgisi olan kaynaklara göre, hizbin lideri Hasan Nasrullah ve İran’ın şu ânki devlet başkanı Ahmedinejad da buna inananlardandı. Öyleyse inanışlarına göre, Filistin’i özgürlüğüne kavuşturmaya çalışmak da mehdilerinin sirdabdan kurtuluşunu hızlandırmak içindi. Yani inanışlarına göre, mehdilerinin sirdabdan kurtuluşunu hızlandırmak için, Filistin’i özgürlüğüne kavuşturmaya çalışmak gerekiyordu!

Lübnan Hizbullah'ının Filistin Davasına İlişkin Siyasetinin Ekseni ve Araçları

Lübnan Hizbullah'ının Filistin'e yönelik siyasetini somutlaştırmak ve hayata geçirmek için başvurduğu en önemli vesilelerden bazıları şunlardır:

- Filistin davasını benimsemek, desteklemek, ona önem vermek ve -iddialarına göre ya da en azından görünüşte öyle- Filistin davasını en önemli öncelikleri kılmak.

- Lübnan, İran ve Suriye'de Hamas ve Cihad hareketlerini kontrol etmeye çalışmak ve onlarla ilişkilerini en üst düzeyde geliştirip güçlendirerek onları etki altına almak ve Arap İslâm boşluğunu doldurmak.

- Bahsi geçen iki hareketin (Hamas ve İslâmî Cihad), Râfîzî İran devleti ve devletin dinî, siyasî ve ideolojik mercileri ile bağlantısını kurmaya çalışmak.

- Ve bu iki hareket vasıtasıyla Şii ideolojisinin ve mezhebinin Filistin'de nüfuz etmesini sağlamaya çalışmak. Ki -aktarıldığına göre- İslâmî Cihad Hareketi'nden bazı üyelerin Şiileşmesi ile kısmen de olsa bu amaçlarını gerçekleştirmişlerdir.

- Filistin'deki, özellikle de Lübnan, Suriye ve İran'daki Filistinliler arasından (Filistin diasporasından) dostlar edinmek ve vicdanları satın almak. Bu mesele, Hizbullah'ın siyasetinde oldukça bariz bir durumdur. Hatta Lübnan'daki Sünniler arasından dahi vicdanları satın alınan destekçiler çıkabilmektedir. Bunun meşhur örneklerinden biri de, Lübnan'ın güneyindeki Sayda kentinin önde gelen Sünnî âlimlerinden Mahir Hammud'tur. Mahir Hammud, Tevhid Hareketi'nin kurucularından biriydi. Lübnan Hizbullah'ı onu paraya boğarak, ona koruma tahsis ederek ve her türlü desteği sağlayarak

kendi safına çekti. Nitekim şimdi, -onların isimlendirmesine göre- 'yakınlaşma ve vahdet ilkesini' yaymada, imajlarını iyileştirmede ve propagandalarını yapturmada kendisinden oldukça faydalanmaktadır!

- Kendi siyaset ve stratejilerine hizmet etmelerini bekledikleri Filistinlilere -Lübnan ve Suriye'deki Hamas ve İslâmî Cihad hareketlerinin bazı liderleri gibi- bolca yardım sunmak. İran ise bu konuda onların üstadlarıdır. Her ne kadar yaptıkları yardımlar çoğunlukla kırıntılardan, yerine getirilmemiş vaatlerden ve propagandadan ibaret olsa da, bu husustaki faaliyetleri herkesçe bilinmektedir.

- Âdetleri üzere birtakım iddialar ortaya atmak, yalanlar söylemek ve gerçekleri çarpıtmak... Ve basın yayın araçları üzerinden propaganda faaliyetlerinde bulunmak... Öyle ki, El Menar televizyon kanalı ve benzeri yayın organları, Hizbullah'ı Lübnan, Suriye ve İran'da Filistin direnişini kucaklayan ve direnişin başlıca destekçisi olan bir örgüt olarak lanse etmektedir. Ne var ki, Temmuz ve Nisan anlaşmaları ve hizbin 1701 sayılı BM Güvenlik Konseyi Kararı'nı kabul etmesi, onların tüm bu iddialarını çürütmektedir!

Burada sorulması gereken soru şudur: Hamas ve İslâmî Cihad hareketlerinin yetkilileri, gerek Lübnan Hizbullah'ındaki gerekse İran'daki Râfızîlerle hangi esasa göre işbirliği yapmakta ve siyasi mücadelelerinde ve Yahudi düşmana karşı direnişlerinde hangi esasa dayanarak onları kendilerine dost ve yardımcı edinmektedirler? Zira bilinmektedir ki, Sünnet Ehli'nden birçok dinî ve ideolojik merci; âlimler, düşünürler, İslâmî hareketlerin liderleri, Hamas Hareketi'ne Râfızîlerden uzaklaşması yönünde defalarca nasihatte bulunmuş, hareketi, onlara ümmet düzeyinde Ehl-i Sünnet'e karşı güçlenme fırsatı vermemeleri ve onlar için Filistin'e nüfuz etmelerini sağlayacak bir yol bulmamaları hususunda uyarmış ve de onlarla ilişki kurmalarını ve onlara meyletmelerini yasaklamıştı. Buna karşılık Hamas ve İslâmî Cihad yetkililerinin veya onları savunanların

cevabı ise genellikle şu oluyordu: “Bizi destekleyecek ve bize yardımcı olacak birilerine çok ihtiyacımız var. İslâm ve Arap dünyası bizi yalnız bıraktı ve bize savaş açtı. Nitekim İran’dan başka yardım edecek kimseyi bulamadık.” Aynı şekilde “İran’ın ve Hizbullah’ın kendilerine yaptıkları yardımların, zâhirinde masum, samimi ve yalnızca Allah rızası için yapılan yardımlar olduğunu ve bu yardımlara karşılık kendilerine hiçbir mezhebî veya siyasi bir şart koşulmadığını” (!) da savunuyorlardı.

Ancak bu iki hareketin menhecini ve düşüncelerini bilenler şunu da bilir ki, bu iki harekette, Râfizîlerin tehlikeli olduğuna ve sapkınlıklarının gerçekliğine dair kanaat zayıftır. Bunun sebebi ise, Müslüman Kardeşler’in resmî fikirleri ve önde gelen ideolojik mercilerinin -Yusuf El Kardavi gibi- birçoğunun fikirleridir. Hamas ve İslâmî Cihad hareketlerinin, Râfizîlerin tehlikesine dair uyarıları dikkate almamalarının temel nedeni budur. Bu noktada, Halid Meşal’in 2006’da İran’a yaptığı ziyareti hatırlamamız yeterlidir. Meşal, bu ziyareti sırasında Humeyni’nin mezarı başında düzenlenen törene katılmış ve sonrasında basına yaptığı açıklamada şunu söylemişti: “Hamas hareketi, kendisini imam Humeyni’nin manevî oğlu olarak görmektedir.” İslâmî Cihad Hareketi ise, Fethi El Şikaki tarafından kurulduğu günden bu yana, Râfizîlere daha yakın ve meyillidir. Zirâ hareketin kurucusu El Şekaki, Humeyni’ye, devrimine ve düşüncelerine büyük hayranlık duyanlardan biriydi. Humeyni’yi çokça methediyor, yüceltiyor ve ona saygı duyuyordu. Hareketin bazı liderleri hâlâ aynı yolda yürüyor.

Öyleyse problem, her şeyden önce dinî, ideolojik ve menhecî bir problem... Siyasi bir zaruret ve ihtiyaç meselesi değil. Allah’tan Müslümanların ahvalini ıslah etmesini diliyoruz.

kureselkitap.com

SON SÖZ

Lübnan Hizbullah'ının, büyük Humeynîci Şii stratejisine hizmet eden, fanatik mezhepçi bir Şii hizbinden başka bir şey olmadığı hususunda ikna olduysak, şu türden soruların cevaplarını uzun uzadıya düşünmeye gerek yoktur:

“Hizbullah, gerçekten İsrail işgaline karşı direniyor mu? Lübnan Hizbullah'ı gerçekten Lübnan'da ve Yahudi devletinin (İsrail) kuzey hududunda, Yahudilere karşı direnen herhangi bir Sünnî direniş gücünün varlığını yasaklamaya çalıştı mı ve çalışıyor mu? Ve bu, Amerika ile Suriye arasında yapılan uluslararası anlaşmaların neticesi miydi? Taif anlaşmasının gizlenen bir bendi miydi?”

Buna benzer daha birçok soru sorulabilir; ancak söylediğimiz gibi, bu soruların cevapları üzerinde çok fazla düşünmemize gerek yoktur. Ancak sadece konu hakkında bilgilenmek adına ihtiyaç duyulabilir. Daha da önemlisi dinleri ve dinî anlayışları zayıf olan ve ancak somut ve resmî belgelerle ikna olabilen bazı insanları ikna edebilmek için Lübnan Hizbullah'ına dair bu ve buna benzer mesele ve soruların aydınlatılmasına ihtiyaç olabilir. Bu tür insanlara Lübnan Hizbullah'ının çelişkilerinin, somut ve açık bir şekilde görünen siyasî hilelerinin ve düzenbazlıklarının anlatılması iyi olabilir.

Hizbin Çelişkileri ve Açıkça Görünen Siyasî Hilelerinden Bazıları

- Hizbullah'ın, Şii Emel Hareketi'nin, 80'li yılların ortasında, -Marunî Hizbu'l Ketâib örgütü (Marunî Ketaib Partisi) ile işbirliği

içinde ve Yahudilerin sponsorluğunda- çoğunluğunu çocuk, kadın ve yaşlıların oluşturduğu zayıf ve savunmasız Filistinli muhacir ve mültecilere (zira kamplardaki savaşçıların çoğu kampların dışına çıkmıştı veya kampları korumaya çalışırken öldürülmüştü) karşı işlediği büyük Sabra, Şatilla ve Burcu'l Beracine katliamlarına ilişkin tutumu ve tavrı. O zamanlar Emel Hareketi'nden ayrılarak yeni kurulmuş bir örgüt olan Hizbullah, o katliamlara fiilen iştirak etmemiş olsa da, en azından -Râfizîlerin, konu Sünnîlerin öldürülmesi olduğunda âdetleri olduğu üzere- seyirci kaldı. Seyirci kalmalarına gerekçe olarak da, o ânki siyasî koşulların herhangi bir şey yapmaya engel olduğu (!) bahanesini gösterdi. Bu da bu milletin dininin zayıflığına, Allah'ın yasaklarının çiğnenmesi karşısında gösterdikleri kayıtsızlığa, gayretsizliğe, Allah'ın yasakları çiğnendiğinde yüzlerinin Allah için kızarmadığına, Allah için öfkelenip gazaba gelmediklerine, bilakis ancak mezhepleri ve hizipleri için öfkelenediklerine sayısız örnekten sadece biridir.

- Hizbullah'ın parlamento seçimlerinde, Marunî Hıristiyan mücrim Elie (İlyas) Hubeyka'yı, -yukarıda bahsettiğimiz katliamların en büyük mücrimlerinden biri olmasına rağmen (Allah onu ve onun gibileri rezil rüsva etsin!)- listelerinden birden fazla kez aday göstermesi.

- Aynı şekilde, yine bahsettiğimiz katliamların elebaşlarından biri olan laik kâfir Nebih Berri ile işbirliği yapmaları... Zirâ onlar, bir kişi, kendi mezheplerine bağlı veya müttefikleri olduğu müddetçe ya da o kişi ile yakınlık kurmalarının mezhepleri ve ajandaları için faydalı olduğunu düşündükleri müddetçe, o kişinin dinine; mümin mi yoksa kâfir mi olduğuna aldırış etmezler...

- Hizbin, İran ve Suriye'nin bir aracı konumunda olması ve bu iki devlete bağlılığı, onların çıkarlarına ve siyasetlerine hizmet etmesi... Bu, oldukça açıktır. Bunu göremeyen hiçbir şey göremez!

Hizbin, İran'dan büyük miktarda para ve silah yardımı aldığına dair yayınlanmış bilgiler herkesin malumdur.

- Hizbin, İsrail'in kuzey sınırında, yani Lübnan'ın güney bölgelerinde hiçbir direniş ve mücahid grubunun, özellikle de Sünnî grupların konuşlanmasına izin vermediği ve engellediği gerçeğini ve bunun Suriye, Amerika ve hatta İsrail ile imzalanan anlaşmaların bir neticesi olduğunu gösteren birçok bilgi ve belge vardır. Söz konusu anlaşmalar, hizbin kendi çıkarlarına da hizmet etmiştir. Öyle ki hizb, bu sayede sahada münferit bir örgüt olarak varlık gösterme imkânı bulmuş, direnişçi sıfatını almış, itibar elde etmiş ve İslâm dünyasında popülerlik kazanmıştır!

- Bunun sonucu olarak da Lübnan'ın güney tarafından Yahudi düşman İsrail'e karşı cihad eden tüm Filistinli ve Lübnanlı Sünnîleri tutuklamaları... Gerçekten de birçoğunu tutuklamış ve onları Suriye'ye ya da Lübnanlı emniyet birimlerine teslim etmişlerdir. Bu bilgiyi verenlerden biri de Suphi El Tufeyli'dir. (25 Eylül 2003 tarihli *El Şark'ul Evsat Gazetesi*, Sayı 9067). Bunun yanı sıra bizde de bu konuya ilişkin özel belgeler mevcuttur.

- Hizbin, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin 1701 sayılı kararını kabul etmesi ve (Lübnan'ın güneyine yerleştirilecek olan) uluslararası güçlerin güvenliğini koruyacağına dair taahhütte bulunması ve onlara yönelik saldırıları kınaması! Nitekim bu, Filistin'i özgürlüğüne kavuşturmak için çabaladıkları yönündeki iddialarını yalanlamaktadır. Zirâ aksi hâlde, Lübnan ve Filistin'de mücahidlerin varlık göstermesini engelleyen bir gücün varlığını nasıl kabul edebilirdi ki? Oysa sadık bir hizip olsaydı, gizli bir direniş hareketine dönüşmesi daha onurlu bir davranış olurdu. Ne var ki Hizbullah, bunu yapmak yerine, resmen veya fiilen tanınmış siyasî bir güç olarak varlığını korumak için sözü edilen kararı kabul etti.

- Hizbin tarihindeki kara lekeler, vahşet ve zulüm... Özellikle de 80'li yılların ikinci yarısında, Beyrut'un güney banliyösündeki Sünnileri göçe zorlamaya yönelik eylemleri, yaptıkları katliamlar, düzenledikleri suikastlar vesaire...

- Hizbin Irak meselesine dair tutumu ise, tefekkür edenin atlamaması gereken açık bir işarettir.

- Aynı şekilde Irak'taki Şii milislere -Mehdi Ordusu ve Bedir Tugayı gibi- yardım etmesi, Sünnilerin ve önde gelen liderlerinin öldürülmesini üstlenen bu iki milis grubun unsurlarını eğitmesi. Sünnilere karşı sayısız katliamlar gerçekleştiren ölüm mangaları, bu iki milis gruptan çıkmıştır!

- Buna mukabil, hizbin ve lideri Hasan Nasrullah'ın Irak'taki Sünnî mücahidlere ve Sünnî direnişe ilişkin tutumu. Öyle ki bazı münasebetlerde, onları vehhabi ve tekfirci olarak nitelemişlerdir. Bunun dışında Şiiilerin, sünnet ehlinin, doğruluk ehlinin kahraman ve cesur mücahidlerini ve kendilerinin sapıklıklarını, şirklerini ve küstahlıklarını bilen Sünnîleri vasfetmek için kullandıkları başka sıfatlarla da nitelemişlerdir.

- Diğer taraftan insan kendine şu soruyu sormalı: Lübnan Hizbullah'ı, mücadelesini ve direnişini gerçekten Allah rızası için mi yapıyor? Ve bu sorunun cevabını düşünmeli ve araştırmalı.

- Aynı şekilde, Hasan Nasrullah'ın bir-iki saat veya daha fazla süren uzun konuşmalarına da dikkat edilecek olursa, o konuşmaları esnasında Allah'ı çok az zikrettiği görülecektir. Sadece söylemeyi alışkanlık hâline getirdikleri ve iddia ettikleri İslâm'a âdiyetlerinin ünvanı yaptıkları 'besmele' ile konuşmasına başlamakta, bunun dışında ne Allah'ın kitabından bir âyet ne Allah Rasûlü'nden bir hadis zikretmekte, ne de Allah'ın farz kıldığı cihaddan bahsetmemektedir. Oysa Kur'an-ı Kerim'de Allah yolunda cihadı emreden, cihada teşvik eden, cihadın ve Allah yolunda şehadetin faziletini bildiren

onlarca hatta belki yüzlerce âyet vardır! Allah Rasûlü'nün cihad konusundaki hadisleri ise sayılamayacak kadar çoktur. Bu durumda Hasan Nasrullah gerçekten bir İslâm lideri midir? Yoksa Allah'ı çok az zikreden münafıkların lideri midir?

- Lübnan hükümetine karşı muhalefetlerinde Mişel Avn gibi kâfir ve fasit isimlerle yaptıkları işbirliğine bakınız. Aynı şekilde meydanlarda yaptıkları oturma eylemleri ve gösteriler sırasında sergiledikleri gayri ahlâkî davranışlarına ve sapkınlıklarına bakınız. Kadınlar adamlarla, genç kızlar genç erkeklerle gece gündüz ihtilat etmekte, zikretmeye utandığımız yüz kızartıcı şeyler yaşanmaktadır. Lübnan Hizbullah'ı, hayâlî çıkarları uğruna nasıl bu tür eylem ve gösterileri düzenleyenlerin, bunlara sponsor olanların ve sessiz kalanların bir parçası olabilir? Bunlarda bir din görüyor musunuz? Allah-u Teâlâ'dan korktuklarına ve ahiret gününü düşündüklerine inanıyor musunuz? Vallahi hayır!

Bu hizbin ve taifesinin fesadını öğrenmek isteyenler için gerçekten çok fazla örnek mevcut, üstelik somut ve açık delilleriyle... Tüm bunlarla ikna olmayanlar ise başka bir şeyle de ikna olmazlar!

Fitne ve İmtihan

Müslümanlar şunu bilmelidir ki; bu hizb (Lübnan Hizbullah'ı) ve bu hizbin -zâhirinde kahramanlık, zalim işgalciye karşı direniş ve toprağı, dini ve ırzı müdafaa olarak görünen- direnişi ve faaliyetleri, tüm bunlar Allah-u Teâlâ'nın -vasıtasıyla- kullarını sınadığı büyük bir fitne ve imtihandır. Allah-u Teâlâ -ki O gaybı ve şehadeti bilendir-, bu imtihanla, nasıl davranacağımızı, hangi kulunun kendisini ve kendi katında olanı seçeceğini, kimin hakkın yanında olacağını, kimin kendisine (Allah'a) ve dinine yardım edeceğini, kimin tevhidi ve Rasûlullah'ın sünnetini yaymaya çalışacağını ve buna mukabil kimin de -Antere Bin Şeddad, Kuleyb, Muhelhel, Mao Zedong, Che

Guevara, Castro ve benzerlerinin kahramanlıkları gibi- boş kahramanlıkların hevasına ve cazibesine kapılacağını görecektir.

Aynı şekilde Humeynî Devrimi de modern tarihte Müslümanlar için en büyük fitnelerden biridir. Hatta belki de -insanların birçoğuna göre- son iki yüzyılda Müslüman ülkelerini işgal eden batı emperyalizmi fitnesinden daha büyük bir fitnedir. Çünkü Batı, aslen kâfir olan ve küfrü Müslümanların geneli tarafından bilinen haçlı düşmandır. Ancak bu Humeynîciler münafık ve zındıktırlar. Ümmetin cumhuru onlardan şüphe duymaktadır. Müslüman postuna bürünmüşler, salah ve ıslah kostümü, İslâmî uyanış ve kâfir düşmana karşı cihad cübbesi giyinmişlerdir!

Başlangıçta Humeynî Devrimi'ne aldanıp da, daha sonra bu devrimin hakikatini gören birçok Sünnî'nin yazdıklarına bakın... Bunun örneklerinden biri de Filistinli Şeyh Esad Beyyud El Temimi'nin oğlu Muhammed'dir. Muhammed Esad Beyyud El Temimi -ve daha birçokları- devrim hakkında şunları yazmıştır:

- "Geçen yüzyılın yetmişli yıllarının sonunda İran devrimi, zafere ulaştığında, dünyanın dört bir yanındaki Müslümanlar, bu zaferi hayra yorarak ümitlendiler. Ve İslâm güneşinin yeniden doğduğunu ve Filistin'in özgürlüğüne kavuşmasının çok yakın olduğunu zannettiler. Onun için de tüm kalpleri, duyguları ve düşünceleriyle bu devrimin etrafında toplandılar. Çünkü bu devrim, her Müslüman'ın gönlünde yatan şu şiarları yükseltiyordu:

Birincisi: İslâm.

İkincisi: Kendisini, dünyadaki zayıf Müslümanların en büyük şeytan Amerika'ya karşı devrimi olarak tanıttı.

Üçüncüsü: Filistin'in Yahudi işgalinden kurtarılarak özgürlüğüne kavuşturulması.

Hatta sünnet ehlinde -bazıları, Kur'ân ve sünnete yani Rasûlullah'ın, ashabının ve tabiînin akidesine uyan sahih akide sahibi seleflerden olan- birçok âlim, hayırlı olduğunu düşünerek bu devrimin yanında durdu.”¹⁴

Bugün Müslümanlar, bunların hepsinin arzettiği tehlikeyi anlamalı ve İslâm ehline karşı nefret ve kin beslediklerini bilmelidir. Çünkü bu millet, Sünnet Ehli'ne karşı kin duyma ve buğzetme esası üzerine yetişmiştir. Öyle ki, Sünnîlere karşı, Yahudi ve Hıristiyanlara karşı beslediklerinden daha fazla kin beslemektedirler. Zirâ onların nazarında Yahudi ve Hıristiyanların durumu daha kolaydır; onlar açıkça kâfirdirler. Onlara karşı yumuşak ve ılımlı olunabilir. Onlarla barış ve anlaşma yapılabilir ve onlarla birlikte yaşanabilir! Ancak Sünnet Ehli, Râfizilerin esas ve hakiki düşmanıdır. Râfiziler, bunu (yani Sünnîlerin esas düşmanları olduğu inancını) nesilden nesile miras almakta ve bu inanç üzerine yetişmektedirler. Bu ise, büyük bir slogan grubu ve mütekâmil bir kültürel, ideolojik, edebî ve dinî manzume (sistem) vasıtasıyla olmaktadır. Râfiziler arasında nesilden nesile aktarılan bu sloganlar ve sistem şu mihver (eksen) etrafında dönmektedir: Hüseyin'i katleden ve Ehl-i Beyt'in haklarını gaspeden Sünnîlerdir. Sünnîler ehli beyte ve Şiasına (tarafтарыna) zulmetmişlerdir. Ve Ehl-i Beyt'in Şiası (ehli beytin taraftarları), -kendilerini böyle tanımlamaktadırlar!- bir gün onlardan intikamını alacaktır ve Ehl-i Sünnet'i öldürmek ve onlardan en büyük intikamı almak için sirdabda kaybolan mehdilerinin çıkışını beklemektedirler!

Şiiler, “Ey Allah'ın intikamı, Ey Hüseyin'in intikamı” ve benzeri sloganları yineleyip dururlarken, gerçekte -her ne kadar gizlemeye, çarpıtmaya, yalan söylemeye ve takiyyeyi kullanmaya çalışsalar da- kastettikleri Ehl-i Sünnet'ten başkası değildir. Zira Hüseyin (*Radıyalâhu anhu*)'yu öldürenler ne Yahudiler ne de Hıristiyanlardır. Bilakis

14 Muhammed Esad Beyyud El Temimi'nin ‘İran devrimi, İslâmî bir devrim midir yoksa milliyetçi mezhepçi bir devrim midir?’ başlıklı yazısından alıntıdır.

onu öldürenler, -inanışlarına, tevizirlerine ve vehimlerine göre- Ehl-i Sünnet'tir. Ve onlardan intikam alacakları günün gelmesini beklemektedirler!

Hüseyin (*Radıyallâhu anhu*)'un öldürülmesi olayının Ehl-i Sünnet'e isnad edilmesinden Allah korusun! Hüseyin (*Radıyallâhu anhu*), cenetle müjdelenenlerden biri ve Rasûlullah (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'in torunu olma sıfatları ile lütuflandırılmış bir zat olmakla birlikte, diğer sahabeler ve selef-i salih imamı gibi, büyük bir sahabi ve Sünnet Ehli Müslümanların imamlarından biriydi. Ancak onun öldürülmesi, Allah'ın, vesilesiyle kullarını yoklamayı murad ettiği ve Allah'ın (*azze ve celle*) pek çok hikmetini ihtiva eden bir fitneydi. Velhasıl, Hüseyin (*Radıyallâhu anhu*), Sünnet Ehli Müslümanların imamlarından biriydi. Ölümü, Müslümanlar arasındaki siyasî hadiseler ve savaş sebebiyle oldu. Ve bu savaşta, hak üzere (haklı) olan ve Allah-u Teâlâ'dan sakınan Hüseyin (*Radıyallâhu anhu*) idi. Ve onu öldürenler; zalim, zorba ve sefih muhtillerdi. Ve hüsrana uğradılar. Bu durumda Râfizi Şiilerin bu konuyla ne ilgisi vardır? Esasında onların, zındıkların dinde ortaya çıkardıkları bidatlar ve kendilerini yalan dolanlarla ehl-i beyte intisab etme konuları dışında bir varlıkları yoktu.

Lübnan ve Irak'taki Şiiler:

Tarihî Bir Fırsat, Gelişme veya Sonun Başlangıcı

Şiiler, bugün Irak'ta ve bir ölçüye kadar da Lübnan'da ve diğer bazı ülkelerde kendilerine verilen bu fırsatın, büyük rüyalarını gerçekleştirmek; ümmetin liderliğini ele geçirmek ve Sünnîlere galip gelmek için tarihî bir fırsat olduğunu düşünmektedirler. Ancak kibirlerinin ve elde ettikleri bazı geçici zaferlerin sarhoşluğu içinde gaflete düştükleri bir husus vardır ki o da, uzun zamandır üstünü örtmeye ve gizlemeye çabaladıkları hakikatlerinin artık ümmete görünür olmaya başladığıdır. Öyle ki İslâm ümmeti bugün, -Allah-u

Teâlâ'nın fazlı, Müslümanlar için kâfir ve münafıklara kurduğu tuzak sayesinde ve sonra modern çağın teknolojisinin sağladığı uydu, internet, bilgi ve iletişim araçları sayesinde- onları çok iyi tanımış, hakikatlerini anlamış; Allah'ın dinini değiştirip dönüştürdüklerini (tebdil ettiklerini), ağıt ritüellerini, Allah-u Teâlâ'ya şirk koştuklarını, Muhammed (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'in ve ashabının (*radiyallâhu anhum*) dinine muhalefet ettiklerini görmüştür!

Hasan Nasrullah İslâm Ümmetine Seslendiğinde

Hasan Nasrullah, yıllar önce yaptığı ateşli konuşmalarında Müslümanlara ve İslâm ümmetine seslenirken, dünyanın dört bir yanındaki Sünni Müslüman kitleleri kandırabiliyordu. Çünkü o zamanlar Sünnet Ehli Müslümanlar onun hakkında iyi düşünüyor, Yahudilere karşı savaşan bir mücahid olduğunu zannediyorlardı! Ancak yıllar önce yaptığın o konuşmaların artık hiçbir faydası yok ey Hasan Nasrullah! Çünkü artık kandırma ve aldatma dönemi bitti, gerçekler ve gizlenen her şey gün yüzüne çıktı! Doğruyu söylemek istersen bundan böyle artık ancak kendi Şia'na (tarafhtarlarına) ve on iki imamcı milletin ehline seslenebilirsin! Zirâ Allah'a hamd olsun ki İslâm ümmeti senin hakikatini anladı!

Sanıyorum ki -Allah en doğrusunu bilir- Sünnîlerin içinde olduğu gaflet dönemi son bulmaya başladı. Ve gaflet dönemini -Allah-u Teâlâ'nın fazlı ve lütfu ile- bir uyanış, idrak ve kalkınma dönemi izledi.

İslâm ümmetinin son asırlarda Râfîzîlerle ilgili olarak geçtiği ve geçeceği aşamalar takriben şu şekilde sıralanabilir:

-Sünnîlerin gaflet dönemi. Kış uykusu veya hatta ölüm dönemi de denilebilir!

-Aldatma ve aldanma dönemi.

-Râfizilerin rezilliğinin ortaya çıkma dönemi.

-Râfizilerin -özellikle Saddam Hüseyin rejiminin devrilmesinden sonra ve aynı zamanda Lübnan Hizbullah'ının elde ettiği geçici zâhirî başarılar sebebiyle- kibirlenme dönemi.

-Tamamen ayrılma ve açık beyân dönemi.

-Karşı karşıya gelme veya en iyi durumda mütareke ve iki ayrı grup hâlinde birlikte yaşama dönemi.

-Allah-u Teâlâ'nın izniyle hakkın, tevhidin ve sünnetin zafer dönemi.

İnsanlık için en hayırlı olan; hakkın, tevhidin ve sünnetin galip ve zâhir olmasıdır. Çünkü bunlarda rahmet, adalet ve ihsan vardır. Tevhid ve sünnet yolundan daha hayırlı bir yol olamaz. Tevhid ve Sünnet Ehli Râfizilerden, kibleye müntesib diğer bid'at ve heva ehli mezheplerden, onların birbirlerine olduğundan daha rahmetli ve şefkatlidir. Şeriat, gerçeklik ve tarih buna tanıklık etmiştir.

Burada konuyu uzatmadan tek bir örnek vereceğim ve bu örnekle risâlemi bitireceğim. Bu örneği seçmemin sebebi, sahibinin Râfizilere karşı sert ve ciddi tavrı ile dikkat çeken ve onların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarıp onları rezil eden ve İslâm tarihi boyunca hüccet ve burhan ile onları tenkil eden ve aynı zamanda Râfizilerin de en çok nefret ettiği önemli isimlerden biri olmasıdır. Şeyhul İslâm Ahmed bin Abdulhalim bin Teymiyye el-Harrani (*rahimehullah*)... İbni Teymiyye (*rahimehullah*) *Minhâcu'l Sünneti'l Nebeviyye* adlı kitabında, Râfizilerin tarihteki rezilliklerinden, daima Allah düşmanı, istilacı Yahudilerin, Hıristiyanların, Tatarların vb. yanında durduklarından ve Müslümanlara karşı onlara yardımcı olduklarından söz ettikten sonra şöyle diyor:

- “Buna rağmen, Ehl-i Sünnet onlara karşı adaletli ve insafli davranıyor, onlara zulmetmiyor. Çünkü zulmetmek kesinlikle haramdır. Ehl-i Sünnet, her taife için, onların birbirlerine olduğundan daha hayırlıdır. Hatta Râfıziler için, bazı Râfızilerin birbirleri için olduğundan daha hayırlı ve birbirlerine olduğundan daha adaletlidir. Bu kendilerinin (Râfızilerin) de itiraf ettiği bir durumdur. Bunu şu sözlerle ifâde etmektedirler: Bizim birbirimize göstermediğimiz insafı siz bize gösteriyorsunuz. Bunun sebebi ise, onların iştirak ettikleri temelin, cehalet ve zulüm üzerine kurulu fasid bir temel olmasıdır. Öyle ki onlar, tüm Müslümanlara yapılan zulme ortak oldular, insanlara yapılan zulme ortak olan yol kesicilere döndüler. Hiç şüphe yok ki, âdil ve âlim olan Müslüman, onlara karşı -onların birbirine karşı olduğundan- daha adaletlidir. Haricîler, cemaat ehlini tekfir etmektedir. Keza Mu'tezile mensuplarından birçoğu ve Râfıziler, kendilerine muhalefet edenleri tekfir etmektedir. Tekfir etmeyenler ise fasık ilan etmektedir. Aynı şekilde heva ehlinde birçokları da bir görüş ortaya atar ve o görüşe muhalefet edenleri tekfir eder. Ehl-i sünnet mensupları, Rablerinden gelen, Rasûl'ün getirdiği hakka tâbi olurlar ve kendilerine muhalefet edenleri tekfir etmezler. Aksine onlar hakkı daha iyi bilirler ve yaratılmışlara karşı da daha merhametlidirler. Nitekim Allah-u Teâlâ, âyeti kerimesinde Müslümanları şöyle vasıflandırmıştır: *“Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz”*. Ve Ebu Hureyre şöyle demiştir: *“Siz, insanlar için insanların en hayırlısıdır.”* Bilinmektedir ki Şam civarında büyük bir dağ vardır. Bu dağda binlerce Rafizî yaşıyordu. İnsanların kanını akıtıyor, mallarını gaspediyorlardı. Çok sayıda insanı öldürüp mallarına el koydular. Müslümanlar, Gazan (Gazan/Kazan Han) senesinde yenilgiye uğrayınca, onların silahlarını, atlarını ve esirlerini gasbedip, Kıbrıs'taki Hıristiyan kâfirlere sattılar. Önerilerinden geçen her askeri de esir aldılar. Müslümanlar için diğer düşmanlardan daha zararlı olan Rafizilerin liderlerinden biri, Hıristiyan bayrağını taşıdığına ona *“Müslümanlar mı yoksa Hıristiyanlar mı daha iyidir?”* diye sordular. O da *‘Hıristiyanlar daha iyidir’*, cevabını verdi. *“Kıyamet gününde kiminle haşrolunacaksın?”* diye sorduklarında

da 'Hıristiyanlarla' dedi. Râfizîler, bazı Müslüman beldelerini de Hıristiyanlara teslim etti. Tüm bunlara rağmen bazı hükümdarlar Rafizîlerle savaş hususunda bana danıştıklarında, kendilerine ayrıntılı bir cevap yazdım. Sonra onların nahiyesine gittik. Ve onlardan bir gurup yanıma geldi. Aramızda çeşitli konularda müzakere ve münazaralar geçti. Müslümanlar, onların beldesini fethedip onlara hâkim olduklarında, onları öldürmelerine ve esir almalarına engel oldum; fakat bir araya gelmemeleri için Rafizîleri İslâm beldelerinin çeşitli yerlerine dağıttık."

Şam'daki (Râfizîler'in yaşadığı) büyük dağ bildiğim kadarıyla Kesrevan dağdır. risâlemizin başında bu dağdan söz etmiştik. İşaret ettiği hükümdar da muhtemelen meşhur Memlûk Sultanı Nasır Bin Kalavun'dur. Şeyhul İslâm'ın, kendisine yazdığı bir mektubu vardır. Mektubunda dağın fethi münasebeti ile kendisini kutlamıştır. "Gazan senesi" de 699 hicrî yılıdır. Gazan veya Kazan da Cengizhan'ın soyundan olan, Tatar hükümdarlardan biridir. Şeyhu'l İslâm İbni Teymiyye'nin ilim ehlinde bir heyet ve Şam'ın ileri gelenleri ile birlikte karşıladığı hükümdardır. İbni Teymiyye kendisiyle o meşhur konuşmayı yapmıştır. İbni Kesir, *El Bidaye ve'l Nihaye* adlı kitabında 694 yılı olaylarından bahsederken onun hakkında şöyle demiştir:

- "Tatarların hükümdarı Kazan Bin Argun Bin Abaga Bin Tuli Bin Cengiz Han Müslüman oldu. Ve Emir Tüzün'ün (*rahimehullah*) huzurunda Müslüman olduğunu açıkladı. Tatarların da tamamı veya büyük çoğunluğu İslâm'a girdi. Müslüman oldukları gün, insanların (başlarının) üzerine altın, gümüş ve inciler saçıldı. Kazan Han'a Mahmud adı verildi. Cuma namazına katılıp hutbe dinledi. Birçok kiliseyi yıktı. Gayri Müslimleri cizye ödemekle yükümlü kıldı. Bağdat'ta ve diğer beldelerde haksızlığa uğrayanlara haklarını iade etti. Tatarlar'da tesbih ve tehlil sesleri yükseldi. Allah'a hamd olsun. Hamd sadece O'na mahsustur."¹⁵

15 703 (Hicrî) yılı olaylarında da öldüğünü zikretmiştir.

Âlemlerin Rabbi'ne hamd olsun. Allah-u Teâlâ'dan Müslümanlara zafer ihsan etmesini, Müslümanları hayra sevketmesini ve dünyanın birçok yerinde yolunda cihad eden mücahidleri galip kılmasını niyaz ediyoruz. Müminleri velisi O'dur. O ne güzel Mevlâ ve ne güzel yardımcıdır!

Yazan:

Ebü Abdurrahman Atıyyetullah

Safer 1428 Hicrî

kureselkitap.com

KÜRESEL KİTAP'TAN ÇIKAN ESERLER

- KAYIP MİNARE / Abdullah Azzam
- CİHADİ DESTEKLEMENİN 44 YOLU / Enver el-Evlaki (2. Baskı)
- ŞEHADET YOLUNDA CİHAD ERLERİ / Harun İlhan
- HATTAB'IN ANILARI / Sâmir bin Salih es-Süveylim (3.Baskı)
- KAFKASYA EMİRLİĞİ MÜCADELESİ / Said Buryatski (2. Baskı)
- DÜŞMANLA SAVAŞTA KADININ ROLÜ / Yûsuf bin Salih el-Iyeyri
- ALLAH'IN RASÛLÜ MUHAMMED -SALLALLÂHU ALEYHI VE SELLEM- / Atıyyetullâh el-Lîbî
- 11 EYLÛL –DÜNYAYI SARSAN HÂDİSEYE GENEL BİR BAKIŞ- / Seyfüddîn el-Ensârî-Ebû Ubeyd el-Kureşî-Ebû Eymen el-Hilâlî
- TÜRKİSTAN ŞEHİDLERİ-1 / Abdullah Mansur
- CİHAD YOLUNDA DEĞİŞMEYEN ESASLAR / Yûsuf bin Salih el-Iyeyri
- EL-KAİDE VE TALİBAN'IN İÇİNDE / Seyid Saleem Şahzad
- ZERKAVİ / Fuad Hüseyin
- BAĞIMSIZLIĞIN EŞİĞİNDE / Zelimhan Yandarbiyev
- TEKFİR MESELESİ HAKKINDA MÛLAHAZALAR / Eşref Yılmaz
- TARİHE ŞAHİTLİĞİM / Ömer Abdurrahman
- MÛCÂHİDİN AHLÂKİ / Ebû Ömer es-Seyf
- CİHAD MENHECİNE DAİR / Usâme bin Ladin
- TÜRK MÛCÂHİDLERİN SORULARINA CEVAPLAR / Atıyyetullah el-Lîbî
- SABAH VE AKŞAM ZİKİRLERİ / Abdullah Azzam
- LÛBNAN HİZBULLAH'I VE FİLİSTİN DAVASI / Atıyyetullah el-Lîbî